REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 30th, 1963 — No. 610 — 18th YEAR OF PUBLICATION

EEN PETITIONNEMENT

Dezer dagen ontvingen wij in de post een keurig in vier kleuren bedrukt papier. Het maakte de indruk van een getuigschrift of diploma. De omlijsting was in goud gecaligrafeerd. De typografische verzorging was geheel in overeenstemming met de boodschap die het bevatte. Het stuk beschreef namelijk de menselijk rechten, zoals die in de Provincie Ontario worden hooggehouden.

Bij het stuk was een brief gevoegd, waarin werd verzocht het document op een prominente plaats op te hangen, zodat iedereen kan zien in hoeverre men in Ontario reeds gevorderd is met de bescherming van de rechten van de mens. In december van dit jaar zal het vijftien jaar geleden zijn, dat de United Nations gezamenlijk de rechten van de mens veilig stelden — in een verklaring. Ter gelegenheid daarvan geeft de Provincie Ontario nu "getuigschriften" uit, waarin duidelijk staat te lezen, dat men in deze provincie de verklaring van de United Nations niet alleen onderschrijft, maar zelfs met de kracht van de wet ondersteunt.

Onze lezers buiten Ontario houden het ons wel ten goede, dat wij voor eenmaal alleen over deze provincie schrijven. In feite gaat het niet alleen over die provincie, maar meer om de zaak, die de provincie thans op smaakvolle wijze den volke voorlegt. En die zaak is stellig aktueel. Het gaat over de rechten van de mens, en daar kan men overal tegenwoordig over praten, niet alleen in Ontario, niet alleen in Canada, maar op het gehele continent en waar niet ter wereld.

Nu zal niemand bezwaar hebben tegen een verklaring over de rechten van de mens. Die verklaring is keurig opgesteld en moeilijk voor tweeërlei uitleg vatbaar. Ontario legt er nu nog extra de nadruk op, dat de provinciale wetgeving (let wel) "de innerlijke waardigheid en de gelijke en onvervreemdbare rechten van alle leden van de menselijke familie" met kracht van wet eerbiedigen zal. Want, zo zegt men in Ontario, die is de fundatie van vrijheid, recht en vrede in de wereld.

Nogmaals, dit is de verklaring. Daarnaast komt in onze herinnering op de man, die in publieke dienst was, maar die, omdat hij om des gewetens wil weigerde zondagsarbeid te verrichten, uit de publieke dienst werd ontslagen.

Daarnaast komen eveneens die mensen in onze herinnering op, die, eveneens in publieke dienst, zich niet konden verenigen met doel en/of werkwijze van een union en daarom konden gaan, — ontslagen en zonder inkomen.

Wie sprak daar over de rechten van de mens?

Dit zijn slechts twee illustraties, doch er zijn meer te noemen. Zulke gevallen gaan niet altijd over dienstbetrekkingen met de overheid. Voor wie scherp oplet zijn de rechten van de mens in veel verhoudingen en op vele terreinen in gevaar. Meermalen blijkt dat de rechten van de "community" meer en krachtdadiger beschermd worden dan de rechten van de individuele mens. Dat bedoelt men niet zo en dat tracht men ook wel te omschrijven in officiële dokumenten en in goud-omrande verklaringen, maar aan het kwaad, dat aan discriminatie ten grondslag ligt, gaat men voorbij.

Daar gaat men aan voorbij, omdat men niet ziet, of van nature niet kán zien, dat vrijheid, gerechtigheid en vrede holle woorden zijn, indien zij gezocht worden buiten Christus om. Laat niemand nu zeggen, dat wij dit allang wisten en dat onze landgenoten, en speciaal onze christelijke landgenoten, het daar wel mee eens zullen zijn.

Wij wisten het allang, zeker, en daarom zouden wij eveneens zonder moeite een goudomrande verklaring kunnen afleggen, waarin wij zeggen te erkennen, dat Christus alleen vrij maakt, en dat Hij onze Gerechtigheid is en dat Hij onze Vrede is. De moeilijkheid ligt niet in de erkenning daarvan, maar in de beléving daarvan. Het is niet waar, dat wij van onszelf verdraagzaam zijn. Dat zijn wij niet. Wij zijn uit onszelf egocentrisch en egoïstisch. Het is niet waar, dat wij gerechtigheid en vrede dienen en bevorderen willen. Dat willen wij uit onszelf niet, maar uit onszelf haten wij God en medemens. En wat geldt voor ons persoonlijk, geldt ook voor onze samenlevingsverbanden, ook van de provincie, van de staat en van de staten gezamenlijk, alle mooie verklaringen ten spijt.

Het opkomen voor vrijheid, gerechtigheid en vrede is daarom een opkomen voor Christus. Het veiligstellen van de rechten van de mens kan dan ook nooit gaan om die mens zelf, maar om God. En een overheid, die deze rechten erkent en beschermt, treedt daarbij op als dienaresse Gods, ook al is zij zich daarvan zelf niet steeds bewust. In omgekeerde zin echter, wanneer een overheid die rechten wel op papier erkent, maar in de praktijk niet veilig stelt, dient op haar taak gewezen te worden. Dat is ook een vorm van Christelijk getuigen.

* * *

Gedurende de eerste drie weken van september zal er op de deuren van onze mensen in Ontario worden geklopt. Dan zal een groot aantal vrijwilligers handtekeningen verzamelen voor het Committee for Justice and Liberty, hetwelk een petitionnement aan de regering van Ontario wil overhandigen. Dit petitionnement wordt geen lang artikel. Het is eenvoudig een beroep op de regering om recht en gerechtigheid te waarborgen ten aanzien van het lidmaatschap van z.g. neutrale unions.

De tekst van het petitionnement luidt als volgt:

> "We, the undersigned, affirming our conviction and belief in the fundamental right of freedom of association, hereby petition her Majesty's Government for the Province of Ontario for legislation making illegal the insertion in a collective agreement of a provision requiring contribution to or membership in a trade union as a condition of employment."

Dit is een stukje christelijk getuigenis. In een enkele zin wordt hier de overheid gevraagd recht te doen, het recht van de mens te handhaven en te beschermen, om Christus' wil.

Wij hopen en vertrouwen, dat al onze lezers in Ontario hieronder hun handtekening zullen plaatsen. Het recht om zich al dan niet te associëren met een vereniging is een van die menselijke rechten, die de provincie Ontario zegt te zullen beschermen. Niemand moet kunnen worden verplicht zich aan te sluiten bij een organisatie, waarin hij niet kan of wil zijn. En het druist zeker tegen het recht in, indien iemands werkgelegenheid afhankelijk wordt gesteld van zijn lidmaatschap van een vereniging. Wij menen, dat het Committee for Justice and Liberty juist is in het wijzen van de regering op haar taak. Daarin dient het comité gesteund te worden.

Voor de vraag of het helpen zal, is geen plaats. Misschien helpt het niets. Toen in 1878 een delegatie onder leiding van jhr. mr. Elout van Soetewoude het volkspetitionnement aan koning Willem III overhandigde, had men de stellige indruk dat het helpen zou. Niettemin tekende de koning kort daarop de schoolwet Kappeyne. Maar het getuigenis was gegeven en de "Unie, Een School met de Bijbel" is er uit voortgekomen.

Of het petitionnement van "Justice and Liberty" helpen zal, weet niemand. Maar dat mag ons niet verhinderen om de overheid op te roepen tot het betrachten van gerechtigheid. Om Christus' wil.

D.F.

Vlammen omringen Thich Tieu Dieu, 71 jaar oud Boeddhist monnik nadat hij deze zelf ontstoken had in protest tegen godsdienstige discriminatie in Zuid Viet Nam. (Zie ook onderstaand artikel van Prof. Dr. Scholten.) Op de onderste foto houdt een andere monnk een foto van Thich Tieu Dieu omhoog, terwijl vrouwen biddend neerknielen.

ANDREW J. WIERENGA, LL.B.

1937-1963

Andrew J. Wierenga

Deep was the grief when tidings reached us that three eminent young members of our Edmonton churches had suddenly died in a tragic motor accident: Andrew J. Wierenga, his wife Carolyn Wierenga - nee Steenstra, and their sister Gladys Wierenga.

On their way to Neerlandia, some hundred miles north of Edmonton, an oncoming car at reckless speed met them head-on, leaving a total of six deaths.

It still seems unreal that Andrew Wierenga, his wife and sister are no longer here.

Andrew was a prince among us. He was a pleasant and reflective man, singularly mature for his 26 years of age. He was deeply concerned about the well-being of others, especially in church and kingdom circles. Somehow his presence always brought light and cheer, and problems just didn't seem so complicated when he analized them in his calm manner. He was a man people liked to be near. Though only of young age he occupied a great place in this community; our expectations were high. The future seemed so promising for him.

Andrew was born in Wisconsin and came with his parents to Alberta in 1942. He graduated from an Edmonton Highschool in 1955 and took an A.B. degree from Calvin College which he attended from 1955 to 1959. Many will remember him from those years at Calvin, his quiet ways, his integrity, his uprighteousness, his sympathy and his pertinent humor. In those years it became clear to him that a task awaited him in the field of Law.

In 1959 he returned to Edmonton and enrolled at the University of Alberta Law School, where three years later he graduated with an L.L.B. degree. The following year he articled with the Law Firm of Simpson, Haddad in Edmonton. He was admitted to the Bar in May 1953, one of the first of our Christian Reformed youths in Canada to be in the legal profession. He remained with the Simpson, Haddad firm upon admittance to the Bar.

His brilliant gifts were soon recognized. Many called upon him for help and advice. Mr. Wierenga loved people and he loved the Reformed principles. He served as the stimulating vice-president of the Christian Action Foundation, as the secretary of the local chapter of the Association for Reformed Scientific Studies and as the vice-president of the Edmonton Christian Reformed Savings and Credit Union. He was also instrumental in the formation of the Calvin Club, a University student organization dedicated to the study of the Christian world- and life view. These bodies, still in their growing stage, depended much on his insights, dedication, interest and legal ability.

We mourn his passing; we thought that his leadership was needed so much; but we rest in the knowledge that God is all-wise and works His sovereign ways.

With him died his wife, the former Carolyn Steenstra, daughter of Mr. and Mrs. J. Steenstra of Grand Rapids, Mich. She graduated from Calvin College with an A.B. degree in Education; she taught in the Christian schools of Edmonton for the last three years. Loved by teachers and children alike, she was an example of competence and graciousness. Always cheerful, ever diligent, she left a mark on the children she taught. Her services here on earth were cut short, but the fruits remain.

With this great loss we also mourn the death of their younger sister Gladys Wierenga, 23 years old. A graduate of Calvin College, she had taught this past year in the Christian School here. Gladys, too, was a girl of outstanding qualities. Her fiancee, Gerald Joldersma, a graduate student at the University of Kentucky, School of Foreign Diplomacy, was seriously injured in the accident, but doctors have given hope that he will recover.

The triple funeral service was held on August 15 in the Third Christian Reformed Church of Edmonton. It was the day that Gladys Wierenga and Gerald Joldersma were to have been married. Rev. B. Nederlof conducted the service. He unfolded the manifold mercies of God according to the gospel as found in Romans 8. He stressed that God's Word tells us that God's children suffer with Christ as they are also glorified with Him. God measures service in depth, not in length of years.

Our hearts go out particularly to a grieving mother, Mrs. Herman Weirenga, and our prayers on her behalf multiply. Less than ten years ago a funeral service was held in the same church-building, when her husband, Mr. Herman Wierenga, wellknown immigration fieldman and church leader, had passed away, also a victim of the cruel slaughter on our highways.

We also remember the other relatives in Alberta: little son Mark Andrew, two years of age, Dr. and Mrs. Wm. VandenBorn, Jean, Peter and Herman Wierenga; and those in Michigan: Mr. and Mrs. J. Steenstra, Rev. and Mrs. Charles Steenstra, Mr. and Mrs. Earl Steenstra, and Mr. and Mrs. M. Vos.

To those who mourn, also the relatives of the victims in the other car, we extend our Christian sympathy. Only the most high God can comfort those who are cast down.

Deep in unfathomable mines
Of never failing skill,
He treasures up His bright designs
And works His sovereign will.

His purposes will ripen fast,
Unfolding every hour;
The bud may have a bitter taste,
But sweet will be the flower.

(Rev.) Louis Tamminga.

„ALLES STROOMT"

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

De Oudheid kent het verhaal omtrent een Griekse filosoof Heraclitus, die aan een snelstromende rivier gezeten, waarin men telkens een ander beeld van licht en schaduw zag ontstaan, plotseling in die warreling van golven een symbool zag van het leven, dat ook telkens weer een ander beeld te zien geeft. waarna hij zou hebben uitgeroepen: "Alles stroomt".

Er zit in die uitspraak veel waars, inzonderheid indien men ze van toepassing wil maken op het staatkundig gebeuren, zowel in het eigen land als daarbuiten. Wie enkele weken verzuimd heeft kennis te nemen van hetgeen zich afspeelt, heeft soms moeite zich weer te orienteren. Er zijn natuurlijk enkele blijvende strevingen. Deze te leren kennen is vrucht van historisch onderzoek. Maar voor het overige "woelt alles hier om verandering".

Wie het gebeuren van de laatste weken wil begrijpen, moet hier goed aan denken. Dit wordt vooral in de tegenwoordige tijd vaak verzuimd, vooral door hen, die omstreeks het einde van de tweede wereldoorlog tot de dusgenaamde jongere generatie werden gerekend. Deze hadden een ideaal, dat in elk geval afweek van hetgeen in en voor de tweede wereldoorlog was voorgevallen. Dat ideaal ging men met geestdrift najagen. Men verzuimde critisch te staan tegen de eigen tijd. Nu zijn wij bijna twintig jaar verder. Het wereldbeeld is al weer gewijzigd. Maar aan dat ideaal is men trouw gebleven. Men vergeet, dat men op deze manier conservatief of zelfs reactionair wordt. Men heeft verzuimd zijn diepste beginsel, dat voor de christen berust op: "Er staat geschreven" van toepassing te brengen op "Er is geschied".

Een droevig voorbeeld vindt men in het gebeuren in Viet Nam. In dit gebied, dat eens behoorde tot de Franse koloniën van Indo China, behoren slechts twee millioen van de zes en twintig millioen inwoners tot het christendom. Sinds de onafhankeiljkheid in 1954 is de macht in handen gekomen van Ngo Dinh Diem, die als christen is gedoopt. Zijn dictatuur is uitgelopen op een gewelddadige aantasting van de godsdienstvrijheid van de vier en twintig millioen Boeddhisten. De aanhangers van deze merkwaardige godsdienst verweren zich met de voor westerse begrippen onbegrijpelijke religieuse zelfmoord. Een aantal monniken en thans ook een non hebben zich vrijwillig en doelbewust geofferd voor hun godsdienst. Dat is dus in deze uithoek van Zuid-Oost-Azië het resultaat van de opheffing van het kolonialisme.

Wie zich herinnert, dat in 1941 op 6 januari door de toenmalige president Franklin Roosevelt in een rede aan het Congres zijn beroemde vier vrijheden zijn geformuleerd, waarvan de tweede luidde: Ieder persoon heeft het recht, om God te dienen op zijn eigen wijze, waar ook ter wereld, wat later in artikel 1 van het Charter van de Verenigde Naties bindend is voorgeschreven, zou vermoeden, dat een storm van verontwaardiging zou opgaan tegen deze schending van de meest fundamentele vrijheid van de mens. De reaktie bepaalde zich tot een vlammend protest van protestantse predikanten, een herderlijk vermaan van de aartsbisschop van Saigon en een ernstige terechtwijzing van Paus Paulus.

Wordt in de Verenigde Naties de toon aangegeven door die landen, die niets begrijpen van de hoge idealen die uit de westerse cultuur zijn voortgevloeid en aan de organisatie van de Verenigde Naties ten grondslag liggen? Het is overigens gemakkelijker altijd naar een kant te zien en er niet aan te denken, dat de vijand thans binnen de poort is gehaald door aldoor maar nieuwe leden binnen de Verenigde Naties te halen en wel met gelijke rechten.

Er is meer. In de Universele Verklaring van de menselijke rechten

(Vervolg op pag. 2)

Alles Stroomt

(Vervolg van pag. 1)

van 10 December 1948 werd als beginsel geformuleerd o.a. de vrijheid van meningsuiting, ook door middel van de drukpers. Enkele dagen geleden werd door een der leiders van Indonesië openlijk verklaard, dat in dat land geen vrijheid van drukpers bestaat. Het verzet daartegen van een internationale organisatie van journalisten werd terzijde geschoven.

In het voormalige Franse Kongo, waarmen als leider had Fulbert Joeloe, een rooms-katholiek priester, wie de Paus verboden had zijn priesterlijke functies uit te oefenen, doch die zich bij voorkeur in zijn priestergewaad vertoonde, achtte het gewenst de politieke verhoudingen te wijzigen door een eenheidspartij voor te schrijven. Reeds bij de parlementaire behandeling ontstond er onrust onder de bevolking, die echter massale afmetingen aannam, toen dit eenheidspartijensysteem zou worden ingevoerd. Door deze buitenparlementaire aktie, die tot doel had het bestaande parlementaire stelsel te redden, had tot resultaat, dat Joeloe en zijn medewerkers werden verdreven. Het bleek bij dit alles, dat de Kongolese machthebber het voorbeeld van enkele ambtgenoten in andere Afrikaanse staten had gevolgd door grote sommen uit de staatskas ten eigen bate aan te wenden.

Bij een andere jonge staat, namelijk de Philippijnen staat de juiste werking van de democratie ook in het brandpunt. In brede kringen acht men het zeker, dat corruptie in dit land geen zeldzaam verschijnsel is. Bij elke verkiezing duiken de geruchten van omkoperij op. Het is echter fataal voor de kracht van de huidige regering, dat men juist tijdens de moeilijke onderhandelingen over de vorming van de nieuwe bondsstaat Maleisië, waartoe ook de Britse gebieden van Borneo zouden gaan behoren, een beschuldiging van corruptie tegen de minister van buitenlandse zaken heeft gelanceerd. Enkele maanden geleden hebben wij uitvoerig over de betekenis van die Britse gebieden geschreven. Men poogt de moeilijkheden uit de weg te ruimen door van de zijde van de Verenigde Naties de opinie in de betrokken Britse gebieden te peilen. Het staat wel vast, dat hierbij wel onregelmatigheden zullen voorkomen. Oosterse volken zijn gemakkelijk tot demonstraties te brengen. Maar wat voor bezwaar zal men daartegen kunnen inbrengen, als men in een van de naastbetrokken landen ook werkt met het wapen van beschuldigingen van omkoperij.

Wij deden maar een greep in de gebeurtenissen der laatste dagen, om te doen zien, dat de leden van de organisatie van de Verenigde Naties in de praktijk zich maar weinig gebonden weten door de verheven idealen, die men oorspronkelijk via de Verenigde Naties zou trachten te verwezenlijken. Vandaar dat men onder leidende internationale figuren er rekening mee moet houden dat in veel opzichten de besluitsvorming binnen de kring van de Verenigde Naties niet gaat via de regels van recht en gerechtigheid, die voorwaarde zijn voor de overdracht van de eigen souvereiniteit aan het gemeenschapsorgaan. Het is dan ook geen wonder, dat men in allerlei landen daarmede rekening gaat houden. Frankrijk is daar wel het blijvende voorbeeld van. De Gaulle houdt bij zijn buitenlandse politiek steeds de belangen van Frankrijk in het oog. Velen nemen hem dat kwalijk. Maar wat doet de Duitse Bondsrepubliek, als de regering te Bonn zelfs een zo belangrijk iets als de tekening van het kernstopverdrag afhankelijk stelt van de eigen verhouding tot het communistische Oost-Duitsland? Een Amerikaanse politicus verklaarde dezer dagen ronduit, dat het vraagstuk van de vereniging van Duitsland geen belemmering mocht zijn voor een verbetering van de verhouding tussen Washington en Moskou. Kan men het aan de Verenigde Staten zo kwalijk nemen, dat het zich verzet tegen de economische politiek van de E.E.G., zodat men kan spreken van een Amerikaanse kippenoorlog? Engeland zoekt overal gelegenheid zijn economische positie te verbeteren, desnoods ten kosten van de belangen van Europa. Bij een verbod van wapenzending aan de Republiek Zuid-Afrika hebben de grote mogendheden zich afgevraagd, hoeveel schade zij zelf er van zouden ondervinden. Juist nu er een belangrijke verbetering is ingetreden in de verhouding tussen Rusland en het westen, bloeit het staten-egoïsme weer op. Een egoïsme, dat bijna steeds zijn grondslag vindt in het streven de eigen bevolking te beschermen.

Nog geen twintig jaar zijn verlopen, sinds de organisatie van de Verenigde Naties tot stand kwam. Wat is reeds veel veranderd in de waardering van de mensenrechten, van het parlementaire systeem, van economisch gemeenschapsgevoel en van de politieke saamhorigheid. De uitspraak van Heraclitus: "Alles stroomt" is hier zeker van toepassing. Men zal bij de beoordeling van dit: "Er is geschied", de maatstaf van het "Er staat geschreven" niet kunnen ontberen.

Mr. L. W. G. Scholten.

Hoe waren Uw indrukken van de R.E.S. ?

Onmiddellijk na de sluiting van de Gereformeerde Oecumenische Synode vroegen wij enige nederlandse afgevaardigden ter synode naar hun indrukken. Hun spontane reacties geven wij hier weer:

Professor dr H. N. Ridderbos, gedelegeerde van de Gereformeerde Kerken in Nederland, vatte zijn indrukken samen als volgt: "Dit is een goede synode geweest. De historische verschillen tussen de verschillende kerken zijn wel duidelijk aan de dag getreden. De kerken in de verschillende landen, vaak zo ver van elkaar verwijderd, staan voor geheel verschillende problemen, maar er is hier in Grand Rapids een grote begeerte gebleken om met elkaar te spreken. Deze discussies zijn heel goed geweest, want er is steeds een duidelijke taal gesproken. Zulke gesprekken zijn ook nodig omdat anders het gevaar zou kunnen bestaan dat de kerken uit elkaar groeien. De kerken in de Gereformeerde Oecumenische Synode hebben elkaar trouwens ook nodig. De grotere kerken hebben de kleinere kerken nodig om zich met hen aan het typisch gereformeerde patroon te confronteren, en het komt mij voor dat de kleinere kerken op hun beurt ook de grotere kerken nodig hebben opdat zij zich niet te veel isoleren."

Beste sfeer

Ds. Joh. de Waal, gedelegeerde van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, meende dat een positief punt is geweest, dat de organisatie van de Gereformeerde Oecumenische Synode op een hechtere organisatorische basis is gekomen. "De langdurige besprekingen, die in zo'n goede sfeer hebben plaats gehad, toonden vooral wel aan, dat de kerken van de gereformeerde gezindte over de gehele wereld in wezen steeds met dezelfde vragen worstelen, n.l. waar en hoe de Christus der Schriften in gehoorzaamheid aan God's Woord het beste gediend kan worden. De contacten met de broeders van de Gereformeerde Kerken waren van zeer vriendschappelijke aard, en ik geloof dat zulks ook goede gevolgen zal kunnen hebben voor de gereformeerde gezindte in eigen land," aldus de Christelijke Gereformeerde predikant van Klundert (N.Br.), die na de slotzitting van de synode naar St. Catharines, Ontario, Canada, vertrok, en vervolgens verscheidene delen van Canada alsmede Florida (Ver. Staten) hoopt te bezoeken. Ds. De Waal hoopt begin oktober in Nederland terug te komen.

Groot probleem

Prof. mr. P. Borst, hoogleraar in het arbeidsrecht aan de Vrije Universiteit, meende aanvankelijk, dat hij als jurist zich tussen al die theologen op de oecumenische synode niet op zijn gemak zou kunnen voelen. Tot zijn grote blijdschap vond hij evenwel in Grand Rapids een tweede jurist in de persoon van dr C. J. Verplanke, "mijn christelijke gereformeerde broeder, met wie een zeer vruchtbare samenwerking ontstond, omdat wij beiden gereformeerd en ook jurist zijn."

Deze samenwerking had plaats in de commissie die de synodale behandeling van het rapport over de Christelijke organisatie moest voorbereiden. In die commissie, die, uiteraard, ter synode werd samengesteld, zaten behalve prof. Borst en dr Verplanke gedelegeerden uit Amerika, Nieuw Zeeland, Ierland, en Zuid-Afrika, een zeer gemengd gezelschap. Er was evenwel niet alleen een geografische verscheidenheid doch eveneens een variëteit van opvattingen. Men vond elkaar in de omstandigheid dat in vele landen de verhouding tussen werkgevers en werknemers tot een schier onoplosbaar probleem is geworden. De concentratie van macht in verscheidene vormen zoals kartels, trusts, en vakorganisaties van werkgevers en werknemers is wel een van de grote problemen van deze tijd.

Geen isolatie

"Het stond voor mijn landgenoot dr Verplanke en mij vast dat de Gereformeerde Oecumenische Synode zeker een weg zou moeten zoeken, die naar een oplossing zou leiden.

Het zou overigens een treurige zaak zijn als een belijnd Christendom zoals men dat toch zeker in de calvinistische volksgroepen aantreft, in dit opzicht in gebreke zou blijven. Deze weg moet leiden tot een gezamenlijke aktie. Het deed mij genoegen dat de zo verschillende leden van de gereformeerde familie van mening bleken te zijn, dat zulks overigens nooit tot isolatie mag leiden.

Mijn Nederlandse ervaring is wel dat er een innige samenwerking kan bestaan tussen personen en organisaties van verschillende levensbeschouwelijke instelling. En mijn veelvuldige contacten tijdens de synode van Grand Rapids met gedelegeerden uit andere landen hebben mij wel duidelijk aangetoond dat deze federatieve vorm van samenwerking in Nederland wel volkomen uniek is," aldus de Amsterdamse hoogleraar in het arbeidsrecht, prof. Borst. A.V.

Reactions to R.E.S. - Recommendations

Calvinist Contact asked for some reactions to the important R.E.S.-recommendations concerning Christian organization. Here they follow:

Gerald Vandezande, business agent of the Christian Labour Association of Canada, was happy about the adoption of the Reformed Ecumenical Synod, though he made some reservations too.

He said: "I am not unthankful for the outcome, knowing the position of the delegates and advisers of the R.E.S., and having heard the pragmatic considerations for and against the Christian organization of some of the delegates and their failure to deal with this fundamental question out of the Word of God.

I hope, however, that the synod of 1964 of the Christian Reformed Church will deal with this question in a responsible manner, in accord with the Reformed world and life view."

Dr. C. J. Verplanke, delegate of the Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland at the RES, said: "I think that a miracle has happened. I am most grateful for the outcome of the deliberations at this Reformed Ecumenical Synod. The recommendation concerning the christian organizations has been a hot issue in the committee meetings, and there was a great deal of difference of opinion concerning the way a Christian should go about this matter. The recommendations finally adopted by this Reformed Ecumenical Synod may be considered to be a miracle of God."

Professor dr. H. N. Ridderbos, delegate from De Gereformeerde Kerken in Nederland, expressed his satisfaction about the RES-recommendations. "I am glad for this result of many and lengthy discussions, and I wholeheartedly hope that the small, struggling organizations of our brethren in Canada will be encouraged in their work. I hope that this recommendation of the RES also will prove to be a stimulans for our people in New Zealand and Australia. This was a most significant decision of the Reformed Ecumenical Synod, a decision, I trust, which also may serve to promote the work of Christian organizations in other countries such as Denmark and Switzerland."

A.V.

Interview with Prof. Rev. G. N. M. Collins

R.E.S. GRAND RAPIDS MADE DEFINITE PROGRESS

"The Reformed Ecumenical Synod proved to be a very fruitful one, for a very definite progess has been made, compared to previous synods. A spirit of purpose was present at all meetings. All the delegates were resolved to make the R.E.S. a more effective agency of the Reformed churches throughout the world." This we were told by Professor Rev. G. N. M. Collins, moderator of the Reformed Ecumenical Synod of Grand Rapids, after the close of synod.

Various churches have been received into membership, and from other churches applications have been received and their joining us is only a matter of time and procedure. We were also very happy to have some observers, and they told us that they fully agreed with the RES and that their various denominations would be advised to join the RES.

Two of the various important actions taken by this synod were the appointment of a secretary, though on a part time basis for the time being, and the appointment of a committee on missions in order to coordinate the missionary endeavors of the constituent churches. It may be expected that after one or two years a secretary will be serving on a full time basis. The secretary has to be bilingual, English and Dutch, and, therefore, people from the British Isles have been ruled out. Maybe we should consider to send some of our students to the Free University of Amsterdam, said Prof. Collins, himself a member of the Free Church of Scotland, jokingly.

As far as our relation with the International Council of Christian Churches is concerned, we leave it quite open to our members to join this organization. However, the last few years the Irish Evangelical Church and the Evangelical Presbyterian Church left this body. The RES' attitude towards affiliation with the World Council of Churches seems to be stiffening as the discussions also indicated. "Personally I think a Reformed Church ought to refrain from affiliation with the W.C.C. My objections have been increased after the Russian Orthodox Churches joined this body. The Reformed Ecumenical Synod shows that our constituent churches talk theologically the same language because we have a definite Reformed creed. I am thankful for the way our synod conducted its business. The RES is heading in the right direction," concluded Prof. Collins. A.V.

EEN UIT EEN SERIE MEDEDELINGEN BETREFFENDE DE DIENSTEN DER ONTARIO REGERING

Het is gemakkelijk om te verkennen

Hon. Charles S. MacNaughton

De Provincie Ontario is op buitengewone wijze gezegend met grote natuurlijke en ontspanningsgebieden — rijk in hun verscheidenheid zowel als in hun verspreiding over de gehele provincie.

Gelukkig kunnen de meeste ontspanningsstreken en belangwekkende plaatsen gemakkelijk worden bereikt via Ontario's 3400 mijl snelwegen en andere verbindingswegen. Hetzelfde geldt voor steden en dorpen van elke omvang en omschrijving over de lengte en breedte der provincie verspreid.

Teneinde U behulpzaam te zijn in het verkennen van Ontario over de weg en Uw genoegen daarin te verhogen, heeft het Departement van Snelwegen verschillende reisgidsen gepubliceerd. Enkele van deze zijn: Officiële Wegenkaart van Ontario; de nieuwe brochure over Noordelijk Ontario, met twee nieuwe kaarten — dit jaar voor het eerst gepubliceerd — en de "Roads to Recreation" brochure, waarvan de uitgave 1963 zojuist is verschenen.

Deze publicaties staan kosteloos ter Uwer beschikking. Zij zijn op verzoek rechtstreeks verkrijgbaar bij het Departement, via het Hoofdkantoor, of bij elk van de 18 Districts- of de 5 Regionale kantoren en bureaus van het Departement. Eveneens bij de kantoren en bureaus van de Departementen van Verkeer en Publiciteit en Land- en Bosbeheer en op vele andere plaatsen.

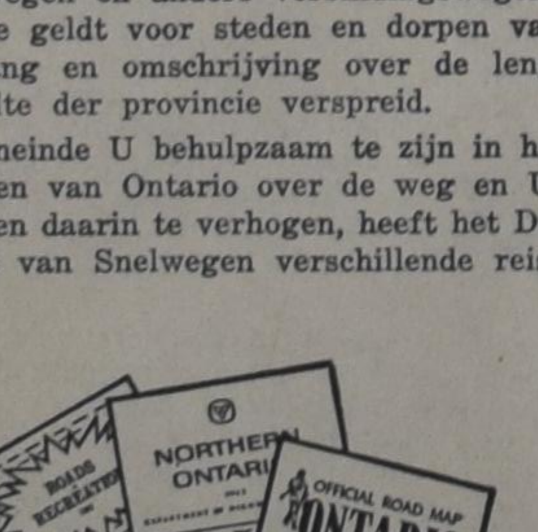

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY
DEPARTMENT OF HIGHWAYS

JOHN ROBARTS
Prime Minister

CHARLES S. MacNAUGHTON
Minister of Highways

AUTOWEG VAN PLASTIC

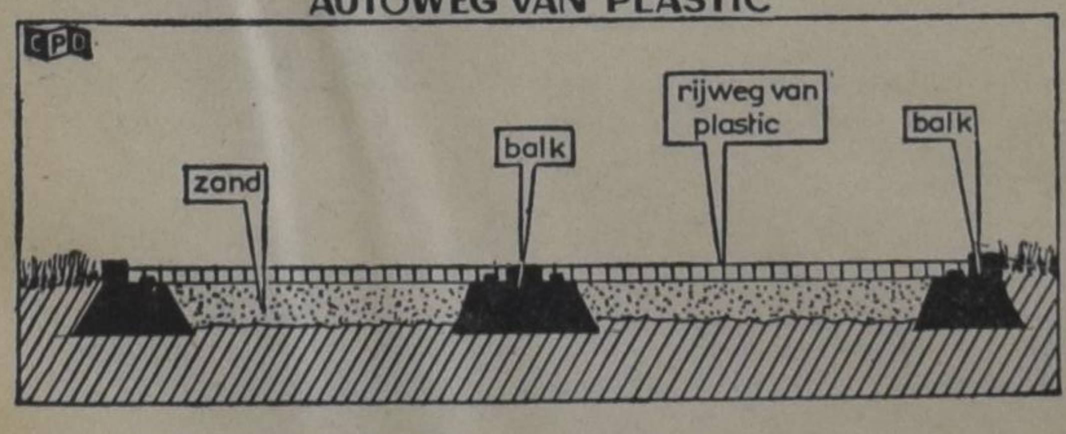

AUTOWEG VAN PLASTIC

De Hamburgse ingenieur M. Ostermann heeft autowegen van plastic uitgevonden. Dergelijke autowegen zouden beton of asfalt vervangen door een soort plastic (polystyrol). Professor Dittrich van het W.-Duitse regeringsbureau voor wegenbouw heeft een deel van de zaak kritisch onderzocht. Hij kwam tot de slotsom dat de te gebruiken plastic goede eigenschappen bezit. Drukproeven toonden aan, dat dit wegdek een druk kan verdragen van 2,5 ton per vierkante centimeter. De uitvinder beweert dat men met zijn autoweg de helft minder arbeidskrachten nodig heeft om een verkeersweg te bouwen dan bij de bouw van een normale autoweg. Ook zou de arbeidstijd 50 tot 80% minder zijn. Bij voldoende produktie is de plasticweg ook goedkoper dan een normale weg.

De plasticweg bestaat uit balken. Tussen de balken is een ruimte van ca. 2 mm zodat het regenwater af kan vloeien en er geen plassen worden gevormd. De verkeersweg komt op draagbalken te rusten, zie ons schema. De plasticweg kan geheel in de fabriek vervaardigd worden en bijna kant en klaar vervoerd worden naar die gebieden waar men een autoweg nodig heeft. De proefnemingen met deze weg gaan nog door maar reeds heeft een bedrijf in Argentinië besloten de plasticweg in licentie te gaan bouwen.

ASTMA-BRONCHITIS

aambeien, bedwat., blaasontst., pijnlijk en moeilijk urineren, bloedarm.,-zenuwzwakte, gal- en leverkwalen, gassen, hoofdpijn, huiduitslag-puisten-zweren-jeuk, maag en darmzwakte en -zweer, nierontst. en -steen, reuma of enige andere slep. ziekte? Vererger Uw toestand niet door het slikken van pijnstillende middelen.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

BOOK BULLETIN No. 34 — 5 RB BOEKEN $ 5.75

Deze aanbieding zal vooral de predikanten, maar ook vele anderen interesseren. Bij vooruitbetaling van $5.75 ontvangt U direct: "IEDER EEN EIGEN ZEGEN" (deel I), ds. Meijer behandelt de zegenspreuken door Jacob op zijn sterfbed uitgesproken. Daarna ontvangt U in de loop van een jaar successievelijk: 1. LEVEN TUSSEN STERVEN EN OPSTANDING (ds. J. R. Wiskerke), 2. MENSEN EN BOEKEN (dr. J. Stellingwerf), 3. VERKENNINGEN (I) — DE KERK EN HAAR GESCHIEDENIS (prof. J. Kamphuis), 4. DE GEREFORMEERDE LEVENSWANDEL (ds. W. G. de Vries). Deze goed gebonden boeken zijn vrij in de handel $2.15, bij het eerste boek krijgt U een uitvoerig beschrijvende folder over de volgende vier.
Gerry Denbok

Burlington Book & Bible House

468 Brant St., Box 381, Burlington, Ontario. Phone 637-2151

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors. Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

Wij worden uitgekreten als onchristelijk . . .

Maar wij voerden altijd een christelijke politiek

Waarom Zuidafrikaanse predikant voor apartheid is

"Ons is dit enigste volk wat christelijk opgetreê het deur nie het inlandse volk uit te roei nie en hullie grondgebied af te neem nie en nou word ons vandaag uitgekrijt als onchristelijk. Hier is die grote ironie van die situasie van die blanken in Suid-Afrika."

Hij zwijgt een ogenblik na deze geladen woorden en kijkt voor zich uit: dr. J. D. Vorster, predikant van Die Nederduits Gereformeerde Kerk van Suid-Afrika, een forse, wat hoekige man, wiens onbevangen oogopslag een zekere mate van zelfbewustheid en openheid verraadt. Als afgevaardigde van een Zuidafrikaanse kerk ter Gereformeerde Oecumenische Synode moet hij uiteraard wel een kritisch woord aanhoren over de apartheidspolitiek van zijn land.

Oudste Kerk

Zijn kerk is de oudste protestantse kerk van Afrika, ontstaan in 1652 toen Jan van Riebeeck aan de Kaap landde. Zij is tevens de grootste kerk van alle in de grote familie van de Gereformeerde Oecumenische Synode: het aantal gezinnen bedraagt 283.723 en het totale aantal leden bedroeg verleden jaar 1.177.958, verspreid over 909 gemeenten.

Dr. Vorster is pastor van een grote stadsgemeente in Kaapstad. Zijn gemeente telt leden van de middenklasse, ambtenaren, zakenmensen, onderwijzers. Hij is er persoonlijk van overtuigd dat de apartheidspolitiek van zijn land christelijk verantwoord is. Hij is vertrouwd met de vele aspecten van deze politiek, wellicht mede omdat zijn broer minister van justitie is.

Zendingswerk

Die Nederduits Gereformeerde Kerk heeft reeds vele tientallen jaren zendingswerk bedreven in de gebieden der kleurlingen, omdat zij altijd van de zendingsopdracht van de Heer der Kerk bewust is geweest. Jaarlijks besteedt die Nederduits Gereformeerde Kerk ruim 6 miljoen dollar aan dit werk, dat verspreid is over zulke uitgestrekte gebieden als Mashonaland, Nyasaland, Rhodesia, Beetschoeanaland en in Die Unie van Suid-Afrika zelf. In de negentiende eeuw is, volgens dr. Vorster, wel gebleken dat de kleurlingen zich in een kerk van blanken niet kunnen uitleven. Toen zijn dan ook inheemse kerken ontstaan. Dat gebeurde ongeveer tussen de jaren 1860 en 1880 en nu is er een geheel zelfstandige kerk die al haar aangelegenheden zelf bestuurt, doch financieel nog steun van de zendende kerk ontvangt.

Communisten

De moeilijkheden van de laatste jaren hebben zich niet in het kerkelijke leven gereflecteerd. De communisten hebben, vooral sedert de Suez-kanaal affaire in het najaar van 1956, een politiek van opruiing gevoerd, die er geleidelijk toe heeft geleid, dat bij de blanken een gevoel van schuld ten opzichte van de gekleurde volken is ontstaan en die de kleurlingen tegen de blanken heeft opgehitst.

De apartheidspolitiek is in wezen Christelijk, meent dr. Vorster, omdat deze verticaal is gericht, en de gekleurden een ontwikkelingsrecht verleent, zo ver als hij wil. Er bestaat geen plafond in dit opzicht. Er zijn naast de honderden lagere scholen vele scholen voor middelbaar en hoger onderwijs, waar iedere niet-blanke zich kan doen inschrijven.

Veel intellectuelen

Daardoor heeft die Unie van Suid-Afrika dan ook ruim 2000 afgestudeerde kleurlingen, een bijzonder hoog aantal, indien men bedenkt dat de meeste negerstaten aan de Goudkust en Ivoorkust en andere gebieden van Afrika nauwelijks per land een dozijn academici telt. "Wij kunnen dat rustig doen, omdat ons volk nooit onchristelijk gehandeld heeft. Om dit enigszins objectief te zien moet men eens bedenken wat er door de eeuwen heen in andere landen is gebeurd. Australië heeft geen rassenvraagstuk, en Nieuw Zeeland ook niet. En waarom? Omdat de blanken de inheemse bevolking in de loop der geschiedenis — en niet eens in het verre verleden! — hebben uitgemoord. De betrekkelijk weinige autochthonen — de oorspronkelijke bevolking — die zijn overgebleven leven in reservaten. En Amerika waar zo veel kritiek op Zuid-Afrika wordt geleverd, heeft ook al niet zo veel Roodhuiden overgehouden. Deze landen hebben geen problemen met de oorspronkelijke bevolking, zo meent dr. Vorster.

Geen vermenging

Overal waar het rooms-katholicisme zich vestigde, zoals b.v. in de landen van het Zuidamerikaanse continent, is een grote verbastering ontstaan, een eenwording, maar waar het Calvinistische element doorbrak is steeds een apartheidsbeleid gevoerd. Waarom? Om het volkskarakter geen geweld aan te doen. Om die reden heeft Zuid-Afrika b.v. al in 1681 een wet tegen bloedsvermenging aangenomen, de eerste wet op dit gebied voor zo ver ik weet. In het vroegere Nederlands Oost-Indië leefden de Nederlanders ook gescheiden van de inheemse bevolking, in aparte wijken en vermenging van de rassen kwam niet voor, althans niet op grote schaal. Wij streven in Zuid-Afrika deze politiek ook na, en wij staan bloot aan de scherpste kritiek. Er bestaan in het buitenland ontzettende waanvoorstellingen, en dat betreuren wij diep.

Dr. J. D. Vorster

Geen discriminatie

In de Unie van Suid-Afrika bestaat geen discriminatie. Wat de blanken wordt toegestaan, mogen de kleurlingen ook, maar dan ieder in zijn eigen gebied. Hoewel de blanken sterk in de minderheid zijn, is het grondgebied van de Unie ongeveer gelijk op tussen de rassen verdeeld. Onze beste bouwgrond (A-graadse grond is de Afrikaanse term) ligt voor het grootste deel in de Bantoe-gebieden. Van het gehele oppervlak van de Unie is drie percent goede bouwgrond, en daarvan ligt twee en half percent in de niet-blanke territoria. In het algemeen mogen we wel zeggen, dat de gekleurde bevolking het in Zuid-Afrika goed heeft. Dat heeft natuurlijk sterk te maken met de mate van industrialisatie in de Unie. Men kan hun situatie eenvoudig niet vergelijken met die van de negers in andere Afrikaanse landen. Daarom komen er dan jaarlijks 20.000 kleurlingen van buiten de grenzen der Unie van Zuid-Afrika jaarlijks ons land binnen, illegaal wel te verstaan. Wat een problemen roept dat op voor de regering. Stelt u zich eens voor dat zoiets in Nederland, Canada of de Verenigde Staten zou gebeuren!

Ontwikkeling vergt offers

Die mensen komen heus niet omdat het zo slecht is in de Unie van Zuid-Afrika. De Naturellen bezitten auto's, die meest uit Duitsland en Amerika komen. Er zijn ongeveer 28.000 onderwijzers, die les geven in hun eigen scholen, dus voor kleurlingen.

Iedere inwoner van de Unie, blank of niet-blank, heeft een persoonskaart, een identiteitskaart, die hij altijd bij zich moet dragen. "Hier is de mijne," en de Zuidafrikaanse predikant steekt een groene kaart met zijn pasfoto op. "J. D. Vorster No 022 770545 Die Unie van Suid-Afrika Persoonskaart" lezen wij. "Als blanke mag ik geen grond kopen in het gebied der kleurlingen en omgekeerd mag dat dus ook niet. Jaarlijks legt ons land miljoenen ten koste aan de ontwikkeling van de Bantoegebieden, in het algemeen de gebieden ten noorden van de Limpoporivier, waar de kleurlingen wonen. In het afgelopen jaar bedroeg dat bedrag alleen al meer dan 56 miljoen dollar. Daarvan kwam iets minder dan 30 percent terug in de vorm van belastingen van de Bantoes zelf, en de rest komt uit de zakken van de blanke bevolking, meer dan 300 dollar per gezin per jaar. Betaalt U graag belasting?" vraagt dr. Vorster met een vriendelijke glimlach.

"Onze apartheidspolitiek is niet nieuw, maar de communisten hebben ons land in de positie van onderdrukkers gemanoeuvreerd, en, helaas, het wordt maar al te graag geloofd!"

A.V.

Zodra U de eerste stap aan boord zet voelt U zich meteen al thuis! Zelfs tegen de laagste Touristen tarieven geniet U *al* de comfort van de "ARKADIA"—haar warme gastvrijheid, voortreffelijke bediening. Luchtgekoeld dineren, heerlijke Europese en Canadese keuken. Europese muziek, dansen, 14 publieke zalen; een van de grootste, overdekte, drijvende zwembaden.

NAAR COBH · LE HAVRE · LONDEN · AMSTERDAM · BREMERHAVEN
VANUIT MONTREAL: 20 September*, 11 Oktober*.
Voordelig Seizoen*

Ga naar Uw reisbureau of de

GREEK LINE

400 Craig Street West, Montreal • 89 King Street E., Toronto
850 W. Hastings Street, Vanvouver

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES

(Vertaald door J. Vriesinga)

(41)

Voor ze de duisternis van de dennebomen verlieten om zich te scharen in de rosse gloed van het vuur scheidden ze zich om op ongelijke tijd en uit verschillende richtingen te komen, onopvallend, alsof ze ergens opgehouden waren.

Randall stond te wachten in de schaduw van een grote boom totdat Jean een plaatsje gevonden had. Het kampvuur had zijn vlammen verloren en was alleen nog maar een massa gloeiend hout. Rondom zaten al de lui waarmee hij dit laatste jaar had omgegaan. Hij nam ze op, een voor een, terwijl ze een nieuw gezang begonnen.

Daar was Craig, beste kerel; Bruce was er niet. En daar was Conrad met zijn scherpe tong; de grote Martow, die uitblonk in niets dan sport, reuze vent. Daar zat de dikke Rollins. De knappe en wat deftige Huston met Betty Chaise naast zich, ook een leuke meid; en daarnaast de begaafde Alice White. Daar waren een massa lui, die nergens in uitblonken, alleen maar in dat ze zulke fijne lui waren, die je nooit weer vergat. Hij ging de hele kring rond tot zijn ogen op Fay bleven rusten. Ze zag er aantrekkelijker uit dan ooit in de rosse gloed. Terwijl ze zong staarde ze in het vuur en hij wist wel ongeveer waarmee haar gedachten nu bezig waren.

En nu was er iets nieuws in zijn gevoel voor haar, iets dat dichter dan ooit zijn opvatting van liefde benaderde. Zijn gevoel voor Nita was nooit meer geweest dan de stimulans van wederzijdse uitdaging. Jean Culver — dat was een malle bevlieging geweest, een van die dwaze bedwelmingen, te sterker omdat ze zo knap was en om zijn teleurstelling om Fay. Maar voor Fay voelde hij liefde. Hij ging het haar vertellen. Vanavond nog zou hij het haar vertellen.

Maar toen drong het tot hem door dat hij niet in staat zou zijn om het haar te vertellen. Ze zou immers denken dat hij haar en zichzelf maar wat wijs maakte. En misschien was dat ook wel zo.

Hij moest zekerder zijn van zichzelf. Als deze overgave echt was, dan zou het duren. Hij zou zichzelf moeten testen. En hij zou er niets van tegen haar zeggen. Hij herinnerde zich scherp wat zij gezegd had over een christen zijn.

En nu voegde hij zich bij de groep en zette zich neer met het vaste voornemen niets te zeggen. Ze zongen het ene lied na het andere.

Daarna waren er getuigenissen. De een na de ander vertelde wat Wharton voor hem of haar had betekend. Sommige stemmen trilden wat van emotie. En met de handen in elkaar geslagen stonden ze tenslotte rond het vuur en zongen het Wharton lied, terwijl de gloed verdonkerde en een kille wind door de dennen zuchtte. Randall nam de kano en roeide de hele plas rond. Die inspanning hielp om zijn zenuwen tot bedaren te brengen en om in een gezonde slaap te zinken.

De bijeenkomst van de literaire club was het laatste evenement van belang voor het einde van het schooljaar. Weken geleden al had Randall Nita beloofd om met haar te zullen gaan deze avond. Daar moest hij zich nu wel aan houden. Zodoende bracht hij opnieuw een bezoek aan de bloemenzaak en het stond hem helder voor de geest hoe hij hier op dat kaartje voor het eerst Fay had gezegd dat hij van haar hield. Het liefst zou hij nu naar haar toe gaan om haar te vertellen van de verandering in zijn leven — maar dat ging niet, dat was onmogelijk. Haar eigen woorden hielden hem tegen: "Als je ooit een Christen wordt dan moet het zijn omdat je niet anders kunt, omdat je Jezus lief hebt, niet omdat je denkt dat je mij graag als vrouw wilt hebben."

Terwijl hij de winkel verliet las hij de reclame: Zend bloemen per telegraaf, waar ook ter wereld. Ineens sprongen zjn gedachten naar het kantoor van zijn vader in New York en het verbaasde hemzelf dat alle bitterheid uit zijn gevoelens verdwenen was. Nu zou hij hem graag willen zien, hem zeggen dat het hem speet. De opwelling was te krachtig om te onderdrukken. Vlug liep hij naar het telegraafkantoor en schreef haastig op het formulier:

> Volgende woensdag haal ik mijn graad
> aan de universiteit van Wharton,
> Illinois. Kom, als U kunt. Moet U
> spreken en zal alles uitleggen.
> Uw liefhebbende Randall.

Dat laatste overwoog hij lang en breed. Het leek wat dwaas, alsof het niet bij hem paste. Maar het was toch de waarheid. Hij voelde zich opgelucht toen het telegram weg was en liep fluitend naar huis.

Het was een prachtige juni avond, de avond van de samenkomst. Terwijl hij met Nita naar de methodistenkerk liep, waar het gehouden werd, speet het hem diep dat Fay niet naast hem liep. Zo had het gekund als hij niet zo verschrikkelijk stijfkoppig was geweest, altijd maar weer. Hij had kunnen weten dat hij zich op het laatst toch gewonnen zou moeten geven. Nu was zijn verzet gebroken en het leven had een nieuwe kleur gekregen. Het kleine universiteitsstadje was hem plotseling onzegbaar lief geworden. Het was alsof elke hoek en elke straat hem kostbare herinneringen voorhielden.

Ze waren niet alleen onderweg; er waren massa's paartjes op de been. Dit was de avond waarop je verwacht werd "je" meisje te vragen, zelfs al was ze geen studente en moest je mijlen en mijlen gaan om haar op te halen. En hij liep hier met Nita en "zijn" meisje ging helemaal niet. Het was een idiote toestand. Niettegenstaande al die ongerijmdheden zag Nita er betoverend uit in haar donkere japon zonder mouwen met een corsage van donkerrode rozeknoppen en een ceintuur van donkerrode zijde. Hij had dit niet moeten doen. Hij had haar af moeten zeggen. Hij deed haar immers alleen maar pijn. Hij merkte duidelijk dat ze nog steeds hoopte.

Bruce was er met een vreemd meisje. Ze zaten niet ver van hen af. Zijn stoerse gezicht scheen wel niet meer tot een glimlach te kunnen komen, hij zag er zo levenloos uit. Hij was hier vanavond klaarblijkelijk alleen maar omdat hij als voorzitter van de literaire club er onmogelijk onderuit kon, al was hij veel liever thuis gebleven.

Maar dat gold voor Randall eigenlijk in precies dezelfde mate. Nita deed haar uiterste best om de stemming er wat in te houden, maar ze wist dat ze er niet erg goed in slaagde. Ze begreep die knul niet. Zes weken achtereen had hij Fay links laten liggen en had het er op geleken dat hij naar haar terug kwam. Fay liet er geen woord over los en hier zat Randall naast haar als een onbenullige en vervelende eerstejaars. Toen het einde van de avond in zicht kwam zei ze:

"Ran, wat is er eigenlijk aan de hand?"

Randall haalde luchtigjes zijn schouders op en zei: "O, het weer staat me niet aan."

"Och, toe, wees nou eens een keer redelijk."

"Wel, wat verwacht je van me? Een openbare bekentenis?"

Dat legde haar het zwijgen op, en het bracht bijna de tranen in haar ogen.

"Neem me niet kwalijk kindje. Ik zal het je later wel eens vertellen," zei hij, zo vriendelijk en zacht, dat ze wel glimlachen moest.

Dat kleine incidentje brak de spanning wat en ze genoten toch nog van de rest van het programma. Randall stond er ook op met een trompet-solo. Niettegenstaande het feit dat hij vijf weken lang niet had kunnen oefenen vanwege die gebroken kaak, speelde hij werkelijk brilliant. Aanvankelijk was hij van plan geweest een stuk ten beste te geven dat een adembenemend knappe techniek vereiste, maar na die avond aan Cedar Lake was de lust daartoe hem ontgleden. Zijn verlangens en ambities waren veranderd. Ze waren er nog wel, maar ze zochten een nieuwe bedding. Inplaats van zijn gehoor te vervullen met bewondering voor zijn eigen kunnen verrukte hij hen met een zuivere weergave van "De Heilige Stad". Terwijl hij speelde zwierven zijn gedachten weer naar het beeld van de heraut op de stadsmuur, die de menigte opriep tot aanbidding. Een sterke emotie greep hem aan bij dat beeld en de trompet deelde zijn stemming mee aan het ademloze gehoor. De sterke klanken stegen naar een hoogtepunt toen hij de vertolking besloot met een hoge noot die zong en zong in triomfantelijke hoop, onderstreept door de piano-begeleiding.

Toen hij zich neerzette, nadat hij nog twee encores had gespeeld op dezelfde manier, wist hij, dat hij eindelijk zijn "stem" gevonden had.

Nita zei bijna geen woord meer totdat ze weer buiten stonden. Er waren meer paartjes die langzaam liepen om de wandeling bij maanlicht zo lang mogelijk te rekken.

"Nita," zei hij tenslotte om de vervelende stilte te breken, "je bent een leuke meid geweest voor me, het afgelopen jaar. Ik zal je niet kunnen vergeten. Wil je me nog eens schrijven?"

"Ik zal net zo vaak schrijven als jij."

"Je weet natuurlijk best dat ik van iemand anders houd, is het niet?"

"Dat moet ik wel weten. Je hebt het vaak genoeg laten blijken," zei ze bitter. "Maar wat ik niet begrijp, waarom ben je niet met haar vanavond? Als je soms denkt dat het leuk is om tweede viool te spelen."

"Nee, ik begrijp het best, en je moet me vergeven voor mijn houding tegenover je dit afgelopen jaar. Ik ben niet eerlijk geweest tegenover je."

"O, maak je er niet dik over. Ik ga er heus niet om liggen janken, zoals Fay."

"Zoals Fay?"

"Tuurlijk, zoals Fay. Die avond dat jij haar de bons gaf heeft ze zich de ogen uit het hoofd gehuild."

"Toen ik haar de bons gaf?"

"Ja, wat is dit eigenlijk, ga je voor echo spelen? Straks vertel je me zeker nog dat zij jou de bons gegeven heeft en toen ging liggen huilen."

"Maar dat is precies wat ik zal zeggen, als het waar is dat zij lag te huilen."

"En dacht je dat ik dat ging geloven ook? Je gaat je volgende liefje zeker vertellen dat ik je ook de bons gegeven heb, hè?"

"Doe niet zo kattig, Nita."

"Nee, wees alleen maar idioot om jouw smoesjes te geloven, zeker."

"Ik heb jou tenminste nooit verteld dat ik van je hield."

"Nee, daar paste je wel voor op. Maar ondertussen deed je genoeg."

"Eerlijk Nita, heb ik jou ooit aanleiding gegeven om dat te denken?"

"Jawel, niet één keer, maar verscheiden keren."

"Hoe?"

Ze bleef onverhoeds stil staan, in de schaduw van een boom. "Kus me nog eens, zoals toen, dan zul je het je herinneren."

Hij zag hoe haar ogen zich vulden met hete tranen en nam haar hand.

"Je hebt gelijk, Nita. Neem het me niet al te kwalijk. Het spijt me meer dan ik je zeggen kan. Ik realiseerde me niet dat jij het zo opvatte."

(Wordt vervolgd.)

Kanttekeningen bij het toneelstuk

"DE PLAATSBEKLEDER"

door Paul Tameling.

Het opzienbarende Duitse drama van Rolf Hochhuth, Der Stellvertreter, (de plaatsvervanger) heeft in vele landen heel wat pennen in beweging gebracht. Dat is ook zeer begrijpelijk, want in het toneelstuk wordt kritiek geleverd op de houding van Paus Pius XII ten aanzien van de jodenvervolging gedurende de tweede wereldoorlog. Deze paus wordt er namelijk van beschuldigd dat hij niet krachtig is opgetreden tegen het wegvoeren en vergassen van de joden. En zoiets mag toch niet van een paus verwacht worden die zichzelf de vicaris Christi, de plaatsbekleder van Christus, noemt.

In het kort is de hoofdlijn van het drama als volgt. Een jonge pater Riccardo Fontana, die juist klaar gekomen is, wordt naar Berlijn gezonden en komt daar in aanraking met het lijden van de joden. Hij heeft echter alle hoop op de paus gevestigd, die, naar zijn overtuiging, zeker hulp zal bieden. Wanneer de joden zelfs uit de vaticaanstad, Rome, worden weggehaald, heeft deze jonge pater een ontmoeting met de paus. Riscardo Fontana verlangt van de paus nu geen uitstel meer, maar een krachtig ingrijpen. De paus weigert. Dit is echter te veel voor Riccardo. Daarom hecht hij een jodenster op zijn soutane en schaart zich bij de romeinse joden om solidair met hen te zijn. En de auteur van het toneelstuk laat de pater zeggen: "Moge God de kerk niet in het verderf storten, alleen omdat een paus zich aan zijn roeping onttrekt".

U kunt zich voorstellen dat een dergelijk toneelstuk heel wat kritiek uitgelokt heeft, in het bijzonder van rooms-katholieke zijde. De katholieke aktie van het bisdom Berlijn gaf documentatiemateriaal dat tot een gunstiger beoordeling van Pius XII zou moeten leiden. Wat moet nu onze reaktie zijn als protestanten Er is in het weekblad De Wachter onlangs door dr. K. J. van Baalen kritiek geleverd op de manier waarop in een leidinggevend Christian Reformed blad over de vorige paus gesproken werd én op die mensen die meteen opstuiven wanneer een dominee voor de paus bidt. Krijgen deze mensen nu toch gelijk? Moet dr. van Baalen dan toch een toontje lager zingen?

We hebben het in onze tijd misschien wel eens moeilijk met onze houding tenopzichte van de rooms-katholieke kerk. Daarom is het van belang dat we eens lusteren naar de opmerkingen van ds. H. J. Hoek, die hij in het "Centraal Weekblad" maakt naar aanleiding van het genoemde toneelstuk. Zijn opmerkingen haken in op een uitspraak die te lezen staat in het rooms-katholieke blad "Brabants Dagblad", dat luidt:

> Het gaat niet aan de paus en zijn kardinalen te schilderen als een groepje salondiplomaten met meer belangstelling voor een goed glas wijn dan voor de problemen van de wereld. Maar het gaat ook niet aan door dik en dun aan te nemen dat het Vatikaan, als politiek en diplomatiek orgaan, onfeilbaar goed gehandeld heeft. Er zijn teveel Nederlanders ook, die niet altijd even gelukkig zijn geweest met de terughoudende en zwijgzame houding van Pius XII in een tijd dat bisschoppen en kardinalen als Faulhaber en Von Galen in Duitsland en een De Jong in Nederland helden van het moedige en niet mis te verstane woord werden.

Bovendien kwam in het blad van de rooms-katholieke geestelijke verzorging van de militairen deze zin voor: "Nog altijd vragen duizenden zich af of het Vaticaan als staat geen onding is". Dat mag toch geen kleinigheid genoemd worden wanneer er sprake is van duizenden.

Bij deze woorden, gesproken door rooms-katholieken — naar hen moeten we toch ook luisteren voordat we oordelen — voegt ds. Hoek het volgende:

> Daar is telkens de vraag: wanneer en in hoeverre is er voor de christeljke kerk een taak om te spreken en hoe zal het juste woord gesproken worden. Maar één ding moest toch voor aller ogen duidelijk zijn, namelijk dat het woord van de kerk niet is als een spreken met staatkundig gezag. Als de kerk spreekt gaat het niet om nog weer een staat, die meespreekt in het veelstemmig en disharmonisch koor. Die verwarring is in ieder geval aan reformatorische zijde niet mogelijk, hoe veel er daar verder ook moge zijn dat het moeilijk maakt om te rechter tijd het juiste woord in eenstemmigheid te spreken vanuit de zo gebroken en naar nationaliteiten verbrokkelde kerk.

U ziet, hier wordt het drama niet gebruikt om nu onze grieven ten opzichte van de r.k. kerk eens uit te stallen. Integendeel, in deze woorden vindt men een wijzen naar de taak van de kerk, volgens de bijbel. Dat is positieve kritiek op de rooms-katholieke leer. Dat is heel wat zuiverder dan veel kritische opmerkingen die gemaakt werden tijdens de verkiezing van president Kennedy. Wij zullen in het 'conflict met Rome' altijd het licht van de bijbel moeten laten functioneren en onze emotionele uitlatingen door dat licht in toom moeten laten houden. Vooral wanneer wij zien dat er vandaag duizenden zijn die het Vaticaan als staat als een onding beschouwen.

In het "Gereformeerde Weekblad" wordt nog een andere kanttekening naar aanleiding van Hochhuth's drama - gemaakt. Dr. J. Plomp, de schrijver van deze kanttekening, spreekt over de indruk die het drama op hem gemaakt heeft. Als eerste noemt hij **verbijstering**. En wie zal dat ontkennen? Hoe is het mogelijk dat wij mensen zo passief kunnen zijn? Want de auteur is beslist niet eenzijdig. Er worden ook goede rooms-katholieken in zijn stuk genoemd. Het is dus niet anti-papistisch. Het stuk wijst ons op het gevaar van de nalatigheid bij ons allen.

Als tweede noemt dr. Plomp een bepaalde **overtuiging** welke het lezen van dit drama ons achterlaat, namelijk

> dat de christenheid in onze twintigste eeuw het evangelie geloofwaardig zal moeten maken in de concrete wereld, waarin mensen leven en sterven en in nood zijn. Zonder aanbidding, zonder het hoofd omhoog en het hart naar boven is het nog nooit mogelijk geweest kerk en christen te zijn en is het ook nu niet mogelijk. Maar zeker in onze tijd is één ding **onmogelijk** geworden, n.l. als een soort credo te belijden: hier beneden is het niet. Want in zekere zin is het hier beneden juist wel. Men hoeft waarlijk niet "godsdienst" met "mensendienst" te vereenzelvigen om dit staande te houden. Dit moet vaststaan: als de wereld op haar kop gezet wordt en landen en volken tengevolge van wat-dan-ook in nood komen te verkeren, moet het evangelie worden gehoord en waarschijnlijk in veel gevallen ook in naam van dat evangelie iets worden **gedaan.**

Hochhuth heeft als motto boven zijn eerste bedrijf een woord van Bernhard Shaw geplaatst: Pas op voor de mens, wiens God in de hemel is. De bedoeling van dit woord **hier** is duidelijk. De God van de eerste tafel is ook die van de tweede. De God van de hemel is ook die van de aarde. Het stuk van Hochhuth zet elk christen, rooms of onrooms, geestelijke of "leek", paus of protestantse bouwvakker, voor het woord van Jezus Christus: 'Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe dan om weggeworpen te worden en door de mensen vertreden te worden.'

Zo leren we dat het drama van Hochhuth ons niet alleen doet wijzen op de gebreken van de r.k. kerk, ook al gebeurt het op een bijbels verantwoorde manier, maar dat wij in dit toneelstuk de zwakheid van onszelf zullen leren kennen en tegelijkertijd ons bewust zullen worden van onze verantwoordelijkheid in de wereld rondom ons.

De Reformed Ecumenical Synod heeft haar mening uitgesproken over onze taak als christenen in de maatschappij en politiek. Laat ook het drama "De Plaatsbekleder" ons des te meer aangorden om getrouw te zijn, ook al zal onze arbeid niet altijd effectief zijn.

Riccardo heeft zich solidair verklaard met de joden in Rome. Dat was zijn getuigenis. We zullen respect moeten hebben voor zo'n getuigenis, in welke vorm dit dan ook in werkelijkheid geschiedt. Maar het blijft toch maar een droevige zaak dat Pius XII als **hoofd van de rooms-katholieke kerk** gezwegen heeft. Er mag een tijd komen dat de houding van Riccardo de enig mogelijke is, zodat er alleen plaats is voor een persoonlijk getuigenis zonder gezamenlijke aktie. Wanneer er echter mogelijkheden zijn om als groep te getuigen en iets te doen, dan moeten deze mogelijkheden aangegrepen worden. De wereld moet het zout proeven.

Ook onder ons zijn mensen die tranen in de ogen krijgen wanneer ze over de daad van Riccardo lezen, maar die geen tranen in de ogen krijgen wanneer de kerk of een groep christenen zwijgt en daardoor het zout door de wereld niet geproefd wordt. Dat onze ogen ook door het toneelstuk "De Plaatsvervanger" geopend mogen worden voor het feit dat gezamelijke aktie, indien mogelijk, niet mag ontbreken. Het gaat echter niet om de indruk dat zo'n aktie moet maken, maar om het zout dat niet zoutloos mag wezen.

Reformatorische Lente bij Rome

Er is in de "Tijd - Maasbode", een rooms-katholiek dagblad, een discussie gaande over de geboortebeperking. Dit feit verbaast de bekende ds. Hegger, die schrijft dat "zoiets vijf jaar geleden nog niet mogelijk zou zijn geweest". En de ex-priester vervolgt: "Het verblijdende is, dat bij zulke belangrijke problemen over huwelijk, sexualiteit en geboortebeperking eindelijk eens de stem van hen mag doorklinken, die er onmiddelljk mee te maken hebben, n.l. de gehuwden zelf. Tot nog toe werd hierover gedebatteerd door hen die nooit getrouwd waren en nooit zouden mogen trouwen, n.l. de r.k. priesters. Zij beslisten uitsluitend, wat in het huwelijk mag en niet mag.

En toch zit er in deze discussie ook iets pijnlijks. Wij, priesters van vroeger, hebben zonder enige aarzeling en met de grootste onverbiddelijkheid de mensen die gebruik maakten van voorbehoedsmiddelen, naar de hel verwezen. Wij bedreigden hen dus vroeger met de eeuwige dood, en thans wordt in een r.k. krant toegelaten, dat men openlijk de vraag stelt of dit wel zonde is. ja zelfs dat men er heftig tegen opponeert."

De schrijver spreekt de hoop uit "dat de rooms-katholieken die deze artikelen en ingezonden stukken gevolgd hebben, dieper door zullen stoten tot de vraag, of een kerk op aarde zulk een macht over eeuwige dood en eeuwig leven heeft ontvangen. Heeft een kerk de macht om de rechterlijke macht van de Zoon des Mensen over te nemen en op grond van allerlei redeneringen en van een vermeend onfeilbaar gezag tot dezen te zeggen: "Komt, gezegenden mijns Vaders ...."; en tot genen: "Gaat weg van mij, vervloekten".

Uit: "In de rechte straat".

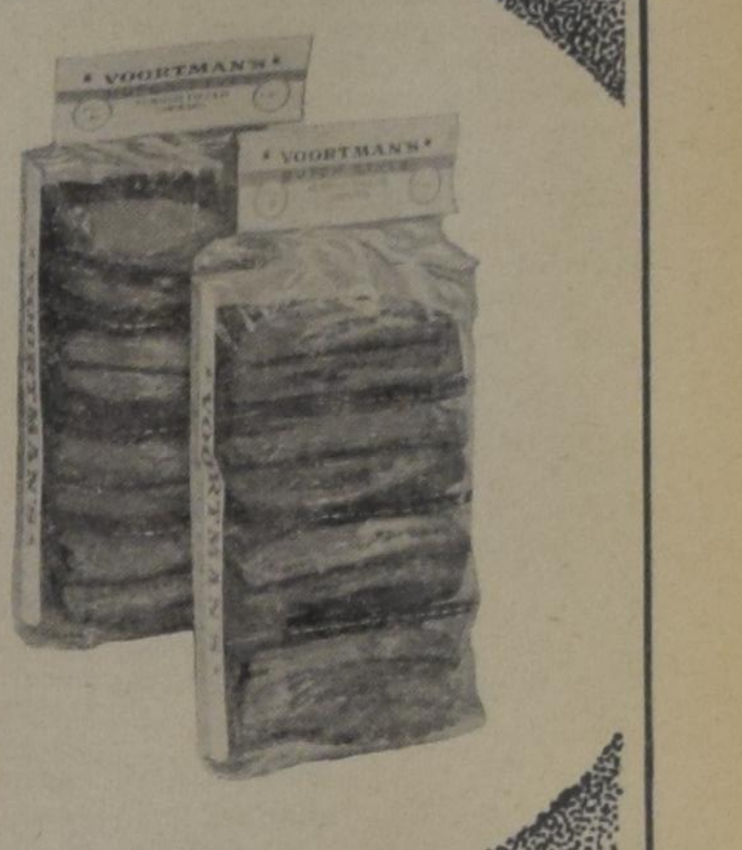

Gevulde Koeken Als U een korte of langere trip maakt, vergeet dan vooral niet Voortman's gevulde koeken mee te nemen. Zij blijven lang vers en zijn erg in trek bij degenen die trek krijgen.

VOORTMAN'S

DUTCH STYLE COOKIES

'JUSTICE AND LIBERTY' EN ZONDAGSARBEID

Voor de derde maal verscheen ons Committee voor de North York Board of Education teneinde te trachten het Christelijk standpunt met betrekking tot de zondagsviering uiteen te zetten. Twee keer reeds was een poging hiertoe door Mr. Stanbury, voorzitter van de Board, "geblokkeerd", zoals de Toronto Globe and Mail dit uitdrukte. Eindelijk lukte het, het woord te verkrijgen, zodat het schriftelijk adres kon worden voorgelezen.

Zoals reeds eerder werd vermeld vond deze aanbieding over het onderwerp zondagsarbeid zijn oorzaak in het feit dat korte tijd geleden een concierge werkzaam bij de North York Board of Education zijn betrekking werd ontnomen omdat hij weigerde onnodige zondagsarbeid te verrichten.

Het adres werd voorgelezen door Mr. Gerald Vandezande, een van de leden van ons Committee, die, na de Board bedankt te hebben voor de gelegenheid het woord te voeren, gelijk ook mededeelde dat Rev. McGrath, Executive Secretary van de Lord's Day Alliance, eveneens aanwezig was en zich bereid had verklaard, een korte toelichting te geven en eventueel enkele vragen te beantwoorden. De Board achtte het niet nodig Rev. McGrath deze gelegenheid te geven.

Toch kon er in dit adres onder meer het volgende aan de Board of Education worden voorgelegd: "The Bible clearly teaches that God has designated the Sunday as a special day on which men were commanded to rest from their labours. The Old and New Testament contain clear commands ordering men to honour their Maker by resting from their daily labours and worshipping him in a special way. Christ Himself clearly teaches that the Sunday was made for this purpose. Obviously, the Sunday was given so that men can rest from the daily routine of life in order to be spiritually and physically refreshed. This divine law is as authoritative in our day as it was at the beginning of history."

Nadruk werd verder gelegd op het feit dat het standpunt van het Committee ook volkomen in de lijn is met het Christelijk denken en de Christelijke praktijk die de ontwikkeling van onze natie zo diep hebben beïnvloed. Verwezen werd bijvoorbeeld naar de "Bill of Rights", waarvan het voorwoord duidelijk zegt: "dat de Canadese natie gefundeerd is op beginselen die God's oppermacht erkennen."

Een zeer goed voorbeeld hiervan is verder het bestaan van de "Lord's Day Act", de wet waarbij de inachtneming van de zondag wordt beschermd.

Zeer nadrukkelijk verbiedt deze wet onnodige zondagsarbeid, en hoewel verschillende bepalingen de laatste tijd steeds losser worden uitgelegd, was Rev. McGrath van mening dat de door de Board of Education vereiste werkzaamheden beslist niet toelaatbaar zijn.

De aanbieding maakte dan ook duidelijk dat de geschiedenis laat zien dat verlies van de juiste waardering van de zondag hand in hand gaat met het verval van de geestelijke ruggegraat van de natie. Dat ook werkgevers tot dit verval bijdragen indien zij hun werknemers er toe dwingen onnodig zondagswerk te verrichten.

Natuurlijk maakte het adres ook duidelijk dat er geheel geen bezwaar bestaat tegen het verrichten van werken van liefdadigheid, of werk dat nodig is ter bescherming van de openbare gezondheid en veiligheid. De vraag werd verder gesteld of er geen sprake is van discriminatie wanneer er van werknemers wordt vereist dat zij op zondag werken. (Deze vraag werd bevestigend beantwoord door een vertegenwoordiger van de Ontario Human Rights Commission!)

Tot slot werd er op gewezen dat de enig juiste weg, indien men het niet eens is met de implicaties van de Lord's Day Act, is deze bezwaren en vermeende verbeteringen aan de regering van het land voor te leggen; dat het volkomen onjuist is op eigenmachtige wijze te doen alsof er geen wet over onnodige zondagsarbeid bestaat. Dat vooral publieke lichamen er op hebben toe te zien dat de wet wordt geëerbiedigd. "Gerechtigheid verhoogt een volk, maar zonde is een schandvlek der natiën."

Na de voorlezing van het adres werden eerst enkele algemene vragen over ons Committee beantwoord door Mr. Vandezande, vooral betrekking hebbende op de samenstelling er van, de namen van de bestuursleden, enz.

Daarna kreeg een der trustees van de Board of Education het woord, Mrs. Sybil Darnell, die uitsprak zeer sympathiek te staan ten opzichte van het standpunt van het Committee. Zij zeide echter ook niet in staat geweest te zijn voorbeelden van onnodig zondagswerk bij de township te vinden. Op zijn minst een vreemde opmerking nadat een der concierges over deze kwestie zijn betrekking heeft verloren.

Mr. Vandezande deelde daarop Mrs. Darnell mede, dat verscheidene voorbeelden aanwezig waren, en dat hij gaarne inzage zou geven in uitgebreide correspondentie die over dit onderwerp was gevoerd.

Op dit ogenblik stak Mr. Stanbury, voorzitter van de Board of Education, een klein toespraakje af waarin hij betoogde dat er geheel geen probleem met zondagsarbeid bestond. Ten bewijze haalde hij een brief voor de dag, volgens zijn zeggen geheel ongevraagd ontvangen, welke brief Mr. Stanbury in zijn geheel heeft voorgelezen.

In deze brief werd verklaard dat het werd gezonden door leden van de Christian Reformed Church, werkzaam bij de Board of Education, die hun tevredenheid uitspraken over hun werkgever en hun werk. De ondertekenaars zeiden verder geen bezwaar te hebben tegen zondagsarbeid en in feite prijs stelden op de gelegenheid extra geld te verdienen. Volgens de dagbladen in Toronto was deze brief ondertekend door acht personen, en uiteraard werd er weer bij gezet in de krant dat ongeveer 40 van de concierges bij de Christian Reformed Church behoort.

De woordvoerder van ons Committee wees er op dat onze organisatie niet de vertegenwoordiger is van een speciale kerk of kerken, doch onafhankelijk optreedt in de kwestie onder discussie en andere gevallen. De Board of Education werd er nog aan herinnerd dat reeds contact is opgenomen met de Human Rights Commission, de Attorney General en de Lord's Day Alliance, en dat verdere stappen worden overwogen. Dit beëindigde het onderhoud.

The Committee for Justice and Liberty,
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

Grote voorraad
HOLLANDSE en ENGELSE
GRAMMOFOONPLATEN,
Bijbels,
Psalmboeken,
Kinderbijbels
Leesboeken,
Studieboeken.
1058 MAIN STREET W.
HAMILTON (ONT.)
Tel. JA 8-1932

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein
Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar
JAN FABER
Mgr. Burlington Travel Service
Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:
2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont. **Tel. NE 7-5222**
(Naast het Bus Terminal)
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Stadsleven in Istanboel ②

Een zeer tragisch beeld van de stad vormen wel de zogenaamde sjouwersmensen, die geen ander werk kunnen krijgen of verrichten. Had ik in het begin medelijden gevoeld met de ezels, die zo bepakt en bezakt moeizaam voortsjokten, dit gevoel werd volkomen verdreven bij het zien van de ellende van deze mensen. Zij worden gebruikt om de meest zware pakken van allerlei soort en maat, op hun gekromde ruggen te vervoeren. Soms moeten zij hiermee uren lopen, om het van de ene kant der stad naar het andere deel te brengen en verdienen hiermee misschien slechts één lira. Dit is slechts voldoende om er 1½ brood voor te kopen.

Tijdens heet zomerweer gutst het zweet hun van het lichaam, terwijl bij regenachtig winterweer het water hun in de schoenen sopt. Onder deze omstandigheden worden kasten, stapels kisten gevuld met groente of fruit, of niet minder dan zes springveren matrassen, weggedragen, waardoor de lastdrager haast bezwijkt onder zijn vracht. Het zijn niet alleen de jonge mannen die dit werk uitvoeren, maar veelal de ouderen die de goederen van grossier of markt naar winkels of andere plaatsen brengen.

Verminkte of invalide bedelaars zitten of liggen aan de kant van de weg met ansichtkaarten, potloden of andere kleine voorwerpen en trachten op een dergelijke manier wat geld te verdienen. Sociale voorzieningen of iets van ondersteuning in een ander opzicht, bestaan in de minder ontwikkelde landen nog niet. De uitdrukking van "the survival of the fittest" is hier werkelijk zeer goed van toepassing.

Heel wat gemakkelijker heeft de man het die zichzelf wat typen heeft geleerd en een schrijfmachine heeft kunen kopen. Hij zit rustig voor zijn huis, in een portiek of de schaduw van de bomen, wachtend tot er een klant komt opdagen. Het is de "Daktilo" oftewel de schrijver, die voor de ongeletterden brieven beantwoord welke zij toegezonden krijgen. Het percentage van de analphabeten is in Turkije hoog en de post die zij krijgen van gouvernement of andere instelling, kan door hen niet gelezen of beantwoord worden. Zij zijn dus aangewezen op de daktilo, die de stukken eerst voorleest en daarna aan de betreffende personen vraagt wat zij als antwoord wensen te sturen. Natuurlijk moeten zij hiervoor betalen en we hebben niet dikwijls een daktilo gezien, die met de armen over elkaar zat. Een zittende werkkring is in het Oosten heel erg in trek, al was het alleen om lekker te kunnen zitten. We verwonderen er ons dan ook niet meer over wanneer we op alle mogelijke plaatsen in de stad mannen aantreffen die rustig naast hun houtskoolvuurtje zitten en daar kastanjes poffen. Per ons of meer verkoopt hij de warme noten aan de voorbijgangers. Eveneens genietend van zijn zittend beroep is de man die met weegschaal en meetlat ergens op het trottoir zit. Weliswaar moet hij opstaan om zijn klanten te wegen en te meten, maar daarvoor ontvangt hij dan ook tien kurus!

In vergelijking met hèn heeft de politie het heel wat drukker en minder gemakkelijk. Staande in een ronde bak met een parasol boven het hoofd (zomers vanwege de hete zonnestralen, in het najaar en de winter om hem tegen de regen te beschermen) tracht hij met fluitje en gebaren, enige orde in het chaotische verkeer te brengen. Berispingen en scheldwoorden tegen de overtreders der wet, zijn dagelijkse verschijnselen. Gezegd moet echter worden, dat de bevolking veel respect heeft voor deze dienaars van het gouvernement. Reeds om acht uur in de morgen vangt hun dagtaak aan. De vele aanrijdingen die plaats vinden door te grote snelheid en het zich tussen het verkeer inwringen, doen de haren der agenten dikwijls te berge rijzen. Kort maar krachtig is de straf tegen aanrijdingen die taxies veroorzaken. Onmiddellijk trekt de dienstdoende agent het nummerbord van de auto en dit kan op het politiebureau worden teruggehaald nadat een bepaalde boete is betaald. Het is vanzelfsprekend ook daar verboden zonder nummerbewijs te rijden, dus is de chauffeur tevens het slachtoffer van werkloosheid geworden.

Tot 7 of 8 uur in de avond staan deze mannen op hun post en het salaris voor de lange dagen is ook al weer niet al te groot. In elk geval worden zij nog voorzien van hun uniform. Het corps bestaat alleen uit verkeerspolitie en men treft dus nergens op straat ooit een surveillerende agent aan. De enkele stoplichten in de stad, die een agent moeten vervangen, werken de helft van de tijd niet óf de voetganger en automobilist storen zich aan deze regeling totaal niet.

Sjouwermannen in Istanbul.

Na acht uur in de avond verschijnt er een zogenaamde wachtsman in de plaats van de heilige hermandad. Voor het merendeel zijn het oudere mannen die deze positie innemen en daarvoor een kleine vergoeding krijgen. Zij gaan gekleed in een slechtzittend uniform, dat er door weer en wind niet beter op is geworden en ook zij zijn gewapend met een fluitje. Hiervan maken ze gebruik zodra ze in dienst treden en op hun ronde gaan. Eventuele inbrekers of wat dan ook weten dus al op een goede afstand dat de nachtwaker in aantocht is, waardoor zij de aftocht kunnen blazen. Op nieuwjaarsdag gaan zij van deur tot deur de wensen voor het komende jaar brengen, om op die manier een extratje te verdienen.

De politie, nachtwaker en militair zijn in Turkije de enige personen die in het openbaar in uniform mogen verschijnen. Het leger des heils, verpleegsters, predikanten of priesters worden nergens aangetroffen. Deze maatregel werd ingesteld toen Atatürk, de eerste president der Turkse republiek, aan het bewind kwam. Hij was het ook die de fez en sluier afschafte.

Zoals eerder reeds werd vermeld, is de veestapel in Turkije klein en de melkprijs daardoor hoog. Veel armere mensen houden dan ook een paar schapen of geiten die bij de stadsmuur of ander groen plekje kunnen lopen grazen. Van de melk maken zij kaas of gebruiken deze op een andere manier in de huishouding. Heel verbaasd waren we echter bij het zien van grazende geiten met een zakje om hun uier, dat met twee banden over hun ruggen was gebonden. De betekenis van de op die wijze "toegetakelde" dieren (wat vreselijk op de lachspieren werkt) werd ons eerst later bekend. Voor deze arme Oosterse bevolking heeft melk zoveel waarde, dat de lammeren er niet aan te pas komen om bij de moeder te drinken. Het lachwekkende beeld verandert dan ook wanneer we als achtergrond de armoede weer zien en we bemerken ook hier hoe ver wij als westerlingen in veel opzichten van deze mensen af staan.

Een ander toneeltje dat we eens op straat zagen gebeuren, was dat van een koopman en zijn paard, dat in de zee van Marmora gebaad moest worden. Om een voor ons duistere reden mocht het stomme dier niet uit het water komen en elke keer wanneer het aanstalte maakte om het water te verlaten, gooide de eigenaar, gekleed in een zwembroek, er met stenen naar. Misschien wilde de baas zichzelf een poosje rust gunnen en van de zon genieten, maar zijn paard gaf hem daarvoor niet lang gelegenheid. Op een onbewaakt ogenblik zag het zijn kans schoon en klom tegen de bazaltblokken omhoog. Groot was de verontwaardiging en woede van zijn meester toen deze het juist iets te laat ontdekte. Scheldend en tierend rende hij in zijn weinige kleding de brede boulevard op. Toen hij zich weer meester waande van zijn paard dat hij aan de staart had kunnen vastgrijpen, maakte het dier een onverwachtse beweging en slingerde zijn baas het veld in. Gelukkig met zijn opnieuw verworven vrijheid, zette het paard er de draf in en verdween al spoedig om de hoek van de oude stadsmuur. Het was enkele uren later, dat de vele mensen die zich ermee bemoeid hadden, met een vermoeid en gehoorzaam paard bij de eigenaar terugkeerden.

We konden het gebeuren van A tot Z gadeslaan terwijl we aan een der schamele tafeltjes bij de zee zaten. Naast ons zat een echtpaar met grotere kinderen en we waren tersluiks al eens opgenomen. Natuurlijk hebben ook de Turken direct in de gaten wie de vreemdelingen zijn. Zij merken dit niet alleen op aan de taal die we spreken, maar ook op één of andere manier aan de kleding. Grote pannen met eten werden op tafel geplaatst, schalen vis in een doek gewikkeld, kwamen te voorschijn en het brood werd door de heer des huizes in grote hompen gesneden. De vrouwen blijven er geduldig bij zitten wachten, tot vader klaar is met het uitdelen aan zijn gezin. Thee werd aan de kellner besteld en er is voor deze bevolking niets vreemds aan om een hele maaltijd op een terras zelf mee te nemen en daar te nuttigen. Wij kwamen tevens tot de ontdekking dat het als een vanzelfsprekendheid gold, dat wij meedeelden in een en ander.

Niet alleen dringt de regering er op aan om tegen vreemdelingen voorkomend en beleefd te zijn, de aard van de Turkse bevolking is zeer gastvrij. Het valt echter niet altijd mee om die goede gaven in ontvangst te nemen wanneer je zelf juist hebt gegeten. Om de mensen echter niet te beledigen deden we toch heel erg ons best, al moest het tegen heug en meug naar binnen gewerkt worden. De bedoeling hebben we steeds zeer op prijs gesteld.

Daktilo en klant. Deze schrijver had z'n vaste plaats op een voorgalerij van een moskee.

Vier Sinterklaas of Kerstmis
thuis in Holland

U bent reeds op een stukje Nederland wanneer U Uw vacantie begint op een Holland-Amerika Lijn schip. Vier Sinterklaas of Kerstmis zowel op zee als aan land. Geniet van de Hollandse keuken, de hoffelijke bediening, de ruime accommodatie, de prettige ontspanning en het vermaarde Nederlandse zeemanschap, resultaten van Holland-Amerika Lijn's 90-jarige transatlantische ervaring.

Koop een retour biljet en profiteer van de 10% tot 25% korting gedurende het winterseizoen.

„Vaar op een gezellig schip"

S.S. RYNDAM: 19 nov. Speciale Sinterklaasreis van MONTREAL en QUEBEC, aankomst ROTTERDAM 28 nov.
S.S. STATENDAM: 6 dec. van New York, aankomst ROTTERDAM 14 dec.
S.S. RYNDAM: 12 dec. van QUEBEC, aankomst ROTTERDAM 21 dec.

Informeer naar andere afvaarten in het winterseizoen per RYNDAM vanuit MONTREAL en QUEBEC, of per ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, en WESTERDAM vanuit NEW YORK.

Wendt U tot Uw reisbureau of

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL • HALIFAX • TORONTO • WINNIPEG • VANCOUVER

De blinde...

Een Deen, flink verslaafd aan de drank, vertelde aan zijn vrouw de volgende droom. Hij had vier ratten gezien, die langzaam naar hem toekropen. De eerste was dik en vet, de twee anderen waren mager, terwijl de vierde blind was. De man, die nogal bijgelovig was, was door de droom flink van zijn stuk gebracht. Hij had namelijk gehoord, dat ratten in een droom ongeluk betekenen. Z'n zoontje, die het verhaal van de droom ook had gehoord, gaf echter een andere verklaring. Zonder zich lang te bezinnen zei hij: "Vader, die vette rat is de kastelein bij wie u ons geld brengt. Die twee magere ratten zijn moeder en ik en de blinde rat bent uzelf!"

Uit: "Jong Gereformeerd".

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

EEN LEKKERNIJ UIT DE OUDE WERELD....

HARD GEBAKKEN BROOD

Hier is een lekkernij waarvan Uw gezin zal genieten! Voor betrouwbare resultaten, indien U thuis bakt, gebruikt Fleischmann's snel rijzende gist. Het blijft weken goed zonder koeling.

BROOD MET HARDE KORST
(WENER BROOD)
Goed voor 2 broden.

- ¾ kop melk
- 1 eetlepel korrelsuiker
- 2 theelepels zout
- 2 eetlepels plantenvet
- ½ kop lauw water
- 1 theelepel korrelsuiker
- 1 enveloppe Fleischmann's snelrijzende gist
- 4½ koppen eenmaal gezeefde bloem geschikt voor alle doeleinden
- ½ kop (ongeveer) lauw water

Breng melk aan de kook; roer daarin 1 eetlepel suiker, zout en plantenvet. Laat het afkoelen tot lauwe warmte. Meet intussen de ½ kop lauw water in een kleine kom, roer daarin de theelepel suiker. Bestrooi met gist. Laat het 10 minuten staan, dan roer grondig. Zeef de bloem in een grote kom. Maak een kuiltje in het midden en giet de opgeloste gist en het lauwe melkmengsel daarin. Meng het grondig, daarbij voldoende lauw water toevoegend om een middelmatig deeg te verkrijgen — ongeveer ½ kop. Wanneer het deeg grondig gemengd is, bedek de kom met een vochtige theedoek. Laat het rijzen in een warm vertrek, tochtvrij, totdat de hoeveelheid verdubbeld is — voor ongeveer 1½ uur. Kneed het deeg. Spreid het uit op een plank lichtelijk met bloem bestrooid; kneed het totdat het smeuig is. Verdeel in 2 gelijke porties. Snijd een kleine bal af van elke portie. Vorm de grote portie in ovale broden van ongeveer 10 inches lang. Plaats op ingevette koekjesplaten, vorm kleine hoeveelheden deeg in balletjes. Bedek met een vochtige theedoek. Laat het rijzen in een warm vertrek totdat het verdubbeld is in omvang — voor ongveer 45 minuten. Maak groeven van ongeveer ½ inch diep over de lengte van elk brood. Rol elk stukje deeg in reepjes ter grootte van een potlood; maak de reepjes vochtig en plaats deze in alle groeven van elk brood. Bak in een hete oven (400° F.), totdat het brood knappend en goudbruin is — 25 tot 30 minuten. Laat het afkoelen op gebakrekken.

VERSCHENEN

Christian Perspectives 1963

Lezingen, gehouden tijdens de Unionville-Conferentie van de A.R.S.S. in 1962. Iedere serie lezingen is thans in een afzonderlijk boekje, n.l.

DR. C. SEERVELD
"A Christian Critique Of Art"
DR. R. KOOISTRA
"A Christian Approach To Sociology"
IR. H. VAN RIESSEN
"The University And Its Basis"

PRIJS PER DEELTJE $1.00
Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar, of bij

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Christian Perspectives Series
UIT VOORRAAD LEVERBAAR BIJ
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 Golfdown Drive REXDALE, ONT. Phone 741-6563

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord we announce the birth of another twin:

OTTO - ALEXANDER
EVELYN - DEBORAH

Evert and Sien Wassink.

A brother and sister for:
Conny, John, Diana, Margaret, Dick and Clarence.

August 2, 1963.

R.R. 6, Forest, Ont.

Thankful to the God of life we announce the birth of our son:

PETER - ALBERT

Tj. Hoekstra.
H. A. Hoekstra—Eèrdmans.

August 16th, 1963.

R.R. 3, Bowmanville (Ont.).

With great joy and gratitude to the Lord, we announce the birth of our son

KEVIN PETER

Mr. & Mrs. P. W. VanderLeek.

August 21st, 1963.

496 Cochrane Rd.
Hamilton, Ontario.

With gratitude to our Heavenly Father we announce the birth of our third son

RANDOLPH VICTOR

A brother for Carl and Roy.

August 25th, 1963.

Soldiers Memorial Hospital,
Orillia, Ont.

Mr. & Mrs. E. Gritter.
107 Emily St.
Orillia, Ont.

Engaged:

ELIZABETH VAN DER WOERD
and
GERRIT SCHENK

August 24, 1963.

49 Ridgehill Drive, Brampton, Ont.
Grand Rapids, Michigan, U.S.A.

Mr. and Mrs. Jerry Assies of Hagersville, Ontario announce the engagement of their daughter

CLAIRE RIEMERDINA
to
Mr. WILLIAM B. BELDMAN
of Nanticoke, Ont.

September 2, 1963.

Mr. & Mrs. W. Heetderks announce the marriage of their daughter

KATHERINE SUE
to
Mr. CLIFFORD TURKSTRA

Wedding took place in Grand Rapids, Michigan, U.S.A. on Saturday, August 24th.

They plan to leave for the Netherlands Sept. 12th and will be at home to all their friends Sept. 10th from 8 to 10 p.m. at 28 Ravenscliff Ave., Hamilton, Ont.

Wie weet het juiste adres van

Mr. J. VAN 'T HOF

die 13 jaar geleden van Oud-Beyerland (Holland) naar Canada emigreerde en de laatste tijd heeft gewoond in de buurt van Delhi, Ont. Schrijf naar Mr. P. Spoelstra, 71 Green Road, Stoney Creek, Ont.

Mr. & Mrs. Clarence Snip wish to announce the marriage of their daughter

JANTIENA JANNA
to
Mr. GERRIT JOHN EVERS

on Saturday, the 14th day of September, 1963, at 2 o'clock p.m. in the Bethel Christian Reformed Church, Dunnville, Ontario.

Rev. G. J. Hoytema officiating.

Reception after the ceremony until 4.30 p.m.

1928 30 Augustus 1963

Met dank aan onze Hemelse Vader hopen we met onze geliefde Ouders en Grootouders

ADRIAN VERBURG
en
NELLY VERBURG—VERKAIK

hun 35-jarige echtvereniging te gedenken.

Harry P. en Kathleen Verburg,
Adrian J. E., Harry P. Jr. en Lucille E.
John en Marie Verburg, Marcy.
Joan en Fred Smids, Nelly en Martha.
Adrian en Tina Verburg, Colleen en David A.
Pauline en John Postma, Nelly en Marlene.
Jack Verburg.

"De God van Jacob is ons een hoog Vertrek" (Psalm 46:12b). De tekst meegegeven op hun gezamenlijke levensweg.

R.R. # 4.
Chatham, Ont.

Zondag 1 Sept. a.s. hopen wij met onze kinderen de dag te herdenken dat God ons vóór 25 jaar in het huwelijk verbond.

D. SCHUURMAN
T. SCHUURMAN—OOSTERVELD

John.
Renskje.
Titia.

Hamilton, 1 sept. 1963.
95 Mohawk Road W.

Gelegenheid tot feliciteren op Vrijdag 6 Sept. a.s., 's avonds 8 uur in de Immanuel Chr. Ref. Church, Mohawk Road W.

With gratitude to God we will commemorate the 25th wedding anniversary on September 15th of our dear parents:

JAN BERKELAAR
and
ANNIE BERKELAAR—VAN ROSSUM

Ottawa:
Mark, Rea and Robin.
Belmont, N.S.:
Frank and Eefie.
John and Joanne.
Peter.
Gus.
Mary.

Reception will be held September 3rd in Belmont Col. Co., Nova Scotia.

CHR. REF. CHURCH GROUP PENTICTON, B.C.

VRAAGT LEDEN ter versterking van haar groep.

Lees aandachtig het ingezonden stuk in dit nummer!

Wanted:

SCHOOLBUS

in good condition. Seat capacity: ± 35. Contact: Mr. B. Duits, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

For sale:

GROCERY AND VARIETY STORE

but building also suitable for restaurant, bakery ar any kind of business. The lot has a frontage of 165 ft. and is 189 ft. deep. It is a corner lot on 40 Highway and Baselina W., south side of Wallaceburg. The building is 60 x 50 ft. with living quarters. About 10 years old. Mr. Henry Debrone, 800 Murray St., Wallaceburg, Ont.

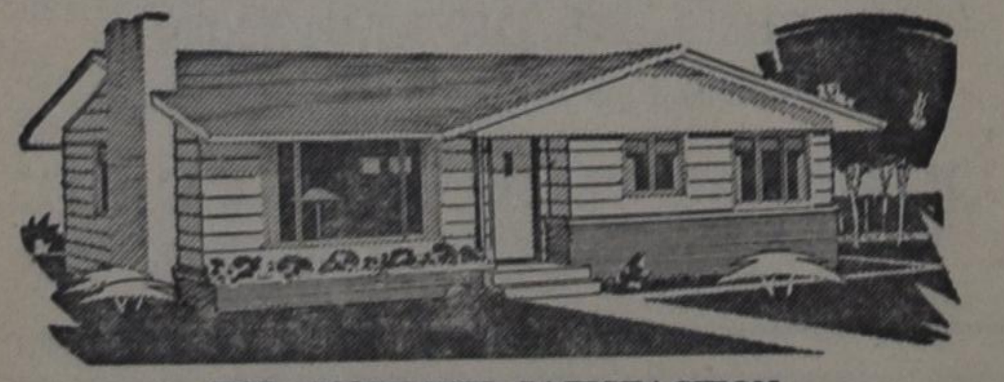

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:
John Voortman
REALTOR
580 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

IN MEMORIAM

The Board of Trustees of the Association for Reformed Scientific Studies, meeting in regular session in Weston, Ontario, on August 26th, 1963, received notice of the sudden and tragic death of boardmember

Andrew J. Wierenga,

of Edmonton, Alberta, who together with his wife and his sister was suddenly removed from our midst in a recent automobile accident.

We have lost a most competent and wholly dedicated fellow trustee, and we extend to the grieving family our deepest sympathy and our prayer for the sustaining grace of God in this time of bereavement and sorrow.

Truly God's thoughts are higher than our thoughts and His ways past finding out. Nevertheless we firmly believe that there is nothing, not even death, that can separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord.

The Christian Action Foundation mourns the tragic death of its beloved vice-president,

Mr. ANDREW J. WIERENGA, A.B. LL.B.

Revelation 14:13.

Rev. Louis M. Tamminga, pres.
Mr. John A. Olthuis, secr.

Edmonton, Alta.

Uit Holland ontvingen wij het droevig bericht dat de Here, op 18 aug. 1963, plotseling tot Zich nam onze geliefde vader, behuwd- en grootvader

PIETER MEYER,

op de leeftijd van 66 jaar.

Dat hij thans bij Jezus is, is ons tot rijke troost.

Kinderen en kleinkinderen in Canada:
Laurel, Ont.:
Reindert en Truss Bosma,
Janet en Peter.
Barnston Island, B.C.:
Klaas en Jannie Meyer,
Anita, Richard en Peter.
Laurel, Ont.:
Siert en Tonnie Rijzebol,
Anda, Benny, Peter, Brant.

Na een bijna vijfjarig verblijf in Canada nam de Here uit ons midden tot Zich, Zijn kind, onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder

CORNELIA BROUWER—NIENHUIS,

bijna 61 jaar oud.

Psalm 121 ('k Sla d' ogen naar 't gebergte heen.)

J. Brouwer.
Roel, Cor en kinderen.
Peter, Helen en kinderen.
Fred, Trijnie en kinderen.
Henk en Dinie.
Ton en Willy.
Jerry.
Jan.

38 Benway Drive,
Rexdale, Ont.

23 Aug. 1963.

(De begrafenis had plaats Maandag 26 augustus.)

God heeft tot Zich genomen, na een geduldig gedragen lijden, onze lieve man, vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

JAN GREYDANUS,

op de leeftijd van 77 jaren.

J. Greydanus—De Vries, Argyle Ave., Listowel, Ont.
Mr. & Mrs. Rink Posthumus, Listowel, Ont.
Mr. & Mrs. Sipke Pasma, Acton, Ont.
Mr. & Mrs. Kees Sigtema, Guelph, Ont.
Mr. & Mrs. Wiebe De Vente, Toronto, Ont.
Mr. & Mrs. Geert Greydanus, N.O.P. Nederland.
Mr. & Mrs. Evert Lefferink, Toronto, Ont.
Mr. & Mrs. Sietse Greydanus, Rockyford, Alberta.
Mr. & Mrs. Jacob Greydanus, RR # 1, Gowanston, Ont.
Mr. & Mrs. Johannes Claus, RR # 1, Gowanston, Ont.
36 kleinkinderen en
5 achterkleinkinderen.

Psalm 23, onberijmd.

For sale:

'61 V.W. SCHOOLBUS

Fully equipped. Contact: Mr. B. Duits, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

---

110 Acres Dairy Farm met melkcontract

Deze farm is ongeveer 12 mijl van Hamilton. Best land, lichte kleigrond. Een goed huis van alle gemakken voorzien. Beste barn, melkhuis, bulkcooler. 2 Tractors, baler, een harvester. De koeien worden thuis gevoerd. Het is Holstein vee. De farmer heeft een beste veestapel. Alles inbegrepen: vee en machinerie. De vraagprijs is $ 52.000.00 met $ 15.000.00 down.

Er is een gaswel aan de farm, zodat koken en verwarming niets kost.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

---

100 ACRES FARM

10 rooms huis met badkamer, centr. verwarming te huur of te koop. Barn ook te gebruiken voor pluimveefokkerij. Brieven Box 2, The Guelph Mercury, Guelph, Ont.

Wanted:

A RELIABLE BOY

for dairy farm work. John Lise, R.R. 4, Orangeville. Phone 941.0736.

KOSTHUIS GEVRAAGD

door meisje in Hamilton, liefst omgeving Walnut Street. Brieven onder no. 1642, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wanted:

A BRIGHT DUTCH YOUNG GIRL OR WOMAN

as general domestic and to assist mother with three small girls, ages 8, 5 and 3. Live-in. Private room and bath on main floor. Monthly salary $125.00. Time-off for church and other activities can easily be arranged. Please contact Mrs. A. Nightingale, 330 Hillhurst Blvd., Toronto 19, Ontario. Tel. RUssell 1-5946.

Gevraagd: Een dame van middelbare leeftijd als

HUISHOUDSTER

in een gezin van weduwnaar met dochtertje van 10 jaar. J. De Vries, R.R. 1, Princeton, Ont.

For rent:

TWO BRIGHT ROOMS

with hot water, stove, and fridge in Dutch home. Central Hamilton. One block from downtown Christian Reformed Church and busstop. Phone JA 2-7367. Address: 201 Herkimer St., Hamilton, Ont.

Farms - Houses Business

100 Acres, 75 acres plowable, close to Reformed Church, on highway. Rolling land, Good buildings. $11,000 only.

150 Acres, 135 acres plowable, buildings in A1 shape, dairy stalls tie-up 28, 5 miles from Chr. Ref. Church. $ 26,000. Try $10,000 down.

130 Acres, all plowable. $13,000, $5000 down. Close to school and Chr. Ref. Church. Good buildings. All level land.

Contact:

Casey De Haan
Phone 1057J2 Listowel.
Salesman for W. C. Campbell,
Realtor, Listowel, Ont.

TEACHERS WANTED

URGENT

The Athens Chr. School Society is still in need of a

PRINCIPAL

for the higher grades 5 through 8. Schoolterm Sept. '63-'64. Please address inquiries and applications to the Secretary: J. Vander Kloet, R.R. 1, Delta, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Ingezonden

PENTICTON, B.C.

Penticton, B.C., Parel van Canada, en een lustoord in B.C., een vallei te midden van omringende bergen, en gelegen tussen twee schitterende meren, Okanagan en Skaha Lake met prachtige stranden, waar jaarlijks honderdduizenden toeristen hun vakantie doorbrengen. Een traffic survey, deze week gehouden met automatische tellers, toonde aan, dat dagelijks gemiddeld 40 tot 45 duizend auto's Penticton binnenkomen, om van het schitterend natuurschoon hier te genieten.

Sinds de openstelling van de Rogers Pass door de Rocky Mountains is het bezoek aan Penticton verdubbeld en kwamen de bezoekers van de prairie provincies by duizendtallen hun vakantie in onze mooie city doorbrengen, terwijl velen na dit eerste bezoek het voornemen te kennen gaven om zich hier metterwoon te vestigen.

Het klimaat is hier, in tegenstelling met andere delen van Canada, uitzonderlijk mild, met gezonde droge berglucht en bijzonder geschikt voor astma- en reuma-lijders, waarvan velen hier wonen op advies van hun dokter. Is het in andere delen van Canada negen maanden winter en drie maanden slecht weer, hier is het ongeveer negen maanden zomer en drie maanden matige winter. Wanneer het zeer koud is in Jan. kan de thermometer dalen tot 10 boven nul, maar de gemiddelde temperatuur is tussen 30 en 40 graden in de winter, met over het gehele jaar een gemiddelde zonneschijn van 8 uur per dag.

De sneeuwval per winter is gemiddeld 6—9 inches (laatste winter slechts 2 inches, wat de volgende morgen weer verdwenen was). De zomers zijn zeer zonnig met temperaturen van 75—90 graden.

De hellingen der bergen zijn bedekt met boomgaarden, waar allerlei soort fruit groeit. Het is hier het fruitland bij uitnemendheid.

Geen wonder, dat, gezien dit alles, Penticton door verschillende verenigingen en organisaties als conventieoord in de winter wordt uitgezocht, en duizenden delegaties komen hier dan ook in de winter samen, mede ook door de gemakkelijke verbindingen met alle delen van Canada en U.S.A., door de prima sneeuwvrije asfaltwegen, trein-, bus- en luchtverbindingen.

Na lezing van bovenstaand zal men zich afvragen wat de bedoeling van dit schrijven is. Reclame maken voor Penticton, omdat het een van de belangrijkste, zo niet het belangrijkste toeristencentrum is, door haar mild klimaat en uitzonderlijk natuurschoon? Inderdaad, dat is de bedoeling, maar met een speciaal doel, wat we nu even nader uiteen willen zetten.

In Penticton is al sedert jaren een Chr. Ref. Church groep van 6—8 families, die elke zondag trouw bijeenkomen voor het houden van hun godsdienstoefeningen. Door de Chr. Ref. Immigration Society werd ons telkens weer beloofd hier meer mensen heen te zenden, doch tot nog toe is het bij schone beloften gebleven.

In ieder geval de groep hecht weinig waarde meer aan deze beloften en wil de zaak nu maar eens in eigen hand nemen. Daartoe heeft zich in de groep een comité van aktie gevormd, dat haar best wil doen hier meer geloofsgenoten heen te halen tot versterking van de groep, want het blijkt hoe langer hoe meer dat het niet alleen een noodzakelijkheid is dat hier een georganiseerde Chr. Ref. Church komt, maar dat het een dringend moeten is, dat dit in de naaste toekomst een feit wordt. Honderden vakantiegangers bezoeken in de zomer onze godsdienstoefeningen en ze begrijpen niet dat hier nog geen georganiseerde kerk is.

De bedoeling is dat het gevormde comité mensen wil helpen die om de een of andere reden een milder klimaat zoeken, en genegen zijn zich hier te vestigen, zakenmensen die hier een zaak willen beginnen of overnemen. Mogelijkheden zijn er hier te kust en te keur. Een uitzondering: geen landbouwers (tenzij ze gepensioneerd zijn), het is geen landbouwstreek hier. Echter wel fruitgrowers, zakenmensen, motels, hotels, tenten trailer camps, restaurants, pensions, rooming houses, autocourts, grocery stores, hardware, lichte industrie, enz. enz.

En nu hopen we dat onder Gods zegen (en daar is alles aan gelegen) en mede door dit schrijven, velen deze zaak zullen overdenken niet alleen maar zich biddend zullen afvragen, of zij misschien ook iets voor deze groep kunnen doen, door indien mogelijk zich hier te vestigen. Dit is ook een gelegenheid voor hen die ver van de kerk wonen en wier enig contact met kerkelijk Canada is Calvinist-Contact.

Er wonen in Penticton, met een bevolking van 16,000, honderden Hollanders, doch meest R.K., omdat de Immigratie Inspector hier R.K. was.

Het comité is gaarne bereid alle mogelijke inlichtingen over vestiging en de mogelijkheden hier op aanvrage te verstrekken.

Onze bede is dat onze God dit schrijven mag bekronen met Zijn onmisbare zegen, en we hier spoedig tot een georganiseerde kerk mogen **komen.**

Comité van Aktie
Chr. Ref. Church Group,
% 263 Bassett Street,
Penticton, B.C.

CHOIR FESTIVAL

In last week's issue of C.C. a little error was made in the report of the Chr. Choir Festival. It was said that the Jarvis Brass Band was first. However, this should read the *Burlington* Brass Band.

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand!

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze -drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

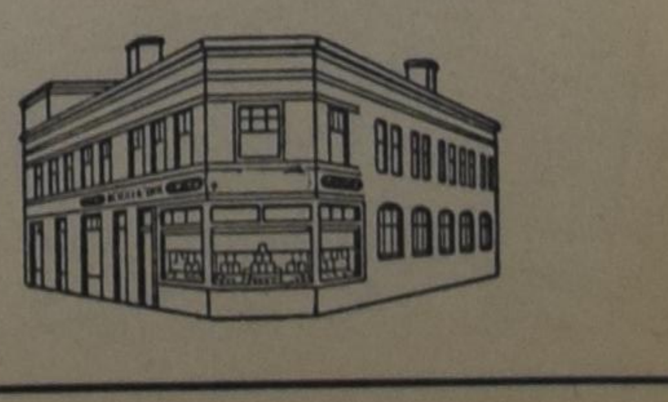

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The thousands of natives employed by the De Beers Diamond Mines and by private people in Kimberley are being housed in a new municipal native location situated at Beaconsfield, one of the city's suburbs. The houses are neat and well designed and the area is kept scrupulously clean.

An Interview with the President

by Dr. Paul G. Schrotenboer

It all happened this way. Six of us were chosen by the organization to present a letter to the President of the United States. Two of us, including myself, were clergymen. One was a member of the local school board. The identity of the other three escapes me. The school board member, the secretary of our organization, carried a letter in his coat pocket. At the proper time he would hand it over to the President to read.

We all went to the White House. The President had several visitors, but since we had made the appointment in advance and it had been confirmed, we knew that our visit could materialize. When the visitor ahead of us was ushered out, we were told that we might enter. All six of us took our places around the table. At the end of the table sat the President. He asked a few personal questions and then came to the point. What was our business? At this juncture, the member of the local school board who sat at the opposite end of the table whippel the letter out of his pocket, tore open the envelope and handed the letter to the President. As it passed me I noted that the letter contained several pages and was written in longhand. Not very good handwriting either!

After the President had taken the letter, he scanned it, tried to read a line or two, and then decided it would take far too much time. He turned to us and asked if we would explain our business. He addressed the man next to him. What was it all about? The man apologized and said that he really did not know what it was. He had just come along for the trip. Since I was next in line, the President then turned to me. But I hastened to add that I had not seen the letter and no one had disclosed to me the contents. The same was true of the school board member. He did not know either what it was all about. He had only written the letter. Just what his excuse was, I cannot recollect. Finally, sitting next to the President on the side of the table opposite from me was the other clergyman. When he was asked, he pulled a thick sheaf of papers from his pocket. These he would like to read to the President. They would explain our mission. But, he hastened to add, he did not know any more than the rest what his "explanation" explained. By some clever yet tactful maneuvre the President diverted him from reading. None of us was sorry. A moment later the interview was over.

This is not just a story. It actually happened. I can even tell you the exact day it occurred. My recollection of the event is unusually vivid. Let me add, however, that it was a dream.

I dreamed this dream last night. After I awoke, I reflected upon it for some time. What a dreadful lack of respect to the President! What complete lack of preparation! What unheard of nonsense: asking for an interview without knowing the topic of discussion.

Yet is this not exactly what we at times do when we seek an audience with Almighty God? Things we would never do with a person of high repute, we unhesitatingly do with our Maker. When we meet Him in prayer we open our mouths and begin to speak without having thought about what we will say. We, too, are often totally unprepared and our words become trivial.

We enter His presence at times with brazen audacity. We think He is one with whom we can "chum up" and shake His hand. We have almost entirely forgotten to "tremble before Him with godly fear."

We pray to God, yes, but we do it to enhance our own prestige. He is there solely on our behalf. We have found that He is always ready to favor us and will grant every request. We have found that the door to His throne room is always open and we enter it without reflecting Who it is with Whom we speak. Familiarity breeds contempt.

And as with the interview with the President, so with our thoughtless prayer to God: when we have finished speaking, we sense (if we pause to reflect) that it was largely wasted time. It bordered on a farce.

At times there is only one prayer we are fit to pray: Lord, teach us to pray.

Crisis in South Africa

by John Knight

Part 5 - The Church and Race Relations

South Africa's Reformed churches have not been silent on racial relations and it is only right that the Church speak out on conditions that affect most of its members. It is hard to imagine the impact of the apartheid policy on the thinking of our Afrikaner brethren. Reading through their papers and magazines we are struck by the many references to races and racial problems. Racial relations occupy the minds: to some it is a nightmare — fear for the future, others become angry, because the world tries to interfere in domestic affairs, almost all must live with people from another race, at their job, on the farm and on the streets of the cities.

Most Afrikaners believe in Apartheid. They place their trust in the system of separate development and segregation of races. To the white man Apartheid is the only system which will give him a chance to continue to determine his own future: Apartheid means self-preservation. There is a real danger that this racial doctrine will become too prominent in the lives of South Africans. The Bible and its messages may have to take second place or worse — the Bible may be misinterpreted to support a man-made system.

As an outside observer, one wonders if South Africans aren't biased in their thinking and if they are really able to look at Apartheid objectively.

The church's task in South Africa is therefore very difficult. It must give leadership and direction, but only and solely based on God's Word. Apartheid is not necessarily Christianity, just as Democracy is not synonymous with Christianity. The Church therefore has a duty to protest against the government's policy, if in the light of the Bible such policy violates the principles of justice and truth. The Church must also, through its preaching, enlighten men's minds in connection with injustice and discrimination. God must speak, man must listen.

But also in its organization and practices the Church must show the way. And it is in this respect that many eyebrows are raised, because also in the churches in South Africa we find racial separation; there are separate churches for white and non-white.

The Dutch delegation to the 1958 Reformed Ecumenical Synod raised these questions: "Are members of the other race admitted to congregational gatherings, and how are they received?" "Are there from time to time common congregational meetings including holy communion?", and "Are mixed marriages sanctioned by the Church?" These are shocking questions to a South African. Not only at the congregational, but also at the classical and synodical level there is a complete separation of races.

"Unity in Christ is universal, despite differences in race, nation, language and culture," the Afrikaner will say, "We all worship one and the same Lord. White and black believers are brothers in the Lord, but....

1. intimate communion is only possible between people of the same language, culture and traditions.

2. the "lesser" racial group would suffer in an integrated church. It would not feel at home there.

3. each racial group has peculiar problems. The church can only minister effectively if it deals with homogeneous groups (groups of the same kind).

4. the Bantu cannot feel at home in a white church since it uses another language and a different approach of bringing the gospel."

In the church, too, as in the political and social spheres the Bantu is expected to come to self-expression; his form of worship must not merely become an imitation of the worship of the Western churches. It must be distinctively Bantu.

The heathen Bantu is attracted only to a Christian church of his own people, and a presentation of the Gospel in a way he will understand. There is therefore an active mission program among the Bantus and the Nederduits Gereformeerde Kerken have a number of Bantu pastors who are well qualified for this work.

May a non-white join a white church? Theoretically it is possible, but it certainly is not practised. It may seem cruel to an outsider that a non-white would be told to join his own group, to a South African it means simply the protection of a non-white individual from an environment in which he would not feel at home.

Despite all good intentions it seems that by forcing a separation in the church locally and at other levels, the Afrikaners are depriving themselves of the joy of an inter-racial worship experience. While the Church talks a great deal about ecumenicity, it is indeed tragic to find a division within our sister church that calls for separate — racial — classes and synods.

Last week we mentioned the celebration of the Lord's Supper in South African churches. There is no Biblical ground for refusing to let a person from another race partake, but the Lord's Supper is a "local" sacrament, supervised by a local consistory and among other things designed to strengthen the community of believers. Since whites and non-whites belong to separate congregations there is no need to raise this problem. A request of a non-white to celebrate the Lord's Supper in a white church is unthinkable.

Here again we find the tragedy of racial separation. All thinking about people is in terms of classification by race and this thinking has also entered the church.

Even though in everyday life it may be desirable to have separate communities for each race and even if this racial separation will be the pattern of "the society of the future" it is unfortunate that in the Church these boundaries must continue.

There are many educated non-whites who would not find a white worship service strange and foreign. Among these are also members of the Nederduits Gereformeerde Kerk.

What if these would worship with whites and from time to time celebrate holy communion with them? What if black and white would be allowed to forget about their differences inside a house of worship? What if our Afrikaner brethren would stop worrying that combined worship experience could be misinterpreted as a demonstration of human solidarity? What if such meetings would be held to commemorate Christ's death and resurrection or in anticipation of His second coming, when racial differences will be no more? What if . . .

Redical thoughts — too radical, I'm afraid, to even be considered in South Africa. And still I would like to think about such inter-racial meetings of believers and can well imagine what an impact it would make on believer and unbeliever alike, even outside of the Union of South Africa.

There is no place for barriers in the Church. The Church is for black and white, prince and pauper, young and old, learned and simple. The simple may not feel "at home" in the presence of the learned, but in God's house in the presence of Christ these attitudes would fall away.

One of our Canadian students at Calvin College recently taught a Sunday School class in Grand Rapids. A six-year-old Negro boy raised his hand for a question. "Sir, was Jesus a white man or a black man." This question came from a boy in whose environment racial **differences** were stressed. To point out that in Christ no racial differences exist is one of the tasks of the Church. In the Church black and white can reach across the barrier that once separated them, shake hands and exclaim joyfully "You are indeed my brother" — a foretaste of eternity.

Unfortunately in South Africa and in many parts of the United States as well this is not possible. Blinded by tradition, prejudice, and government segregation policies, the churches fail to witness as they should.

When in Chicago some months ago, I witnessed a mass demonstration of Negroes. A well-known entertainer addressed the thousands: "Don't put your trust in the Republican party, they haven't done anything for us. Don't put your trust in the Democratic party because they also don't care for our welfare. And the same goes for the churches, they have also failed."

Is it possible that the difficulties in South Africa today largely exist, because the Church there (numerically strong) has also failed?

The Republic of South Africa prepared self-government to some 1,500,000 tribesmen in the 16,000-square-mile Transkei area indicated on the map.

"JUDGE NOT, THAT YE BE NOT JUDGED"

In the "Globe and Mail" of August 24 we read the following news item:

Ottawa (Cp) — The South African Embassy issued a statement yesterday taking objection to attacks on the Government of South Africa made from the pulpit and in press interviews at the World Anglican Congress in Toronto.

The embassy said Most Rev. Joost de Blank, Archbishop of Cape Town, had spoken in Toronto about low wages and terrible housing among Africans.

This, is said, "was despite proof that more is being done per capita for the Bantu population in the way of housing, social welfare, medical services, education and wages than in probably any other independent African state".

"The South African Government is not opposed to Christianity," the statement said. Churches were free to work among white and non-white. "Separate churches for different racial or linguistic groups or communities could hardly be condemned as un-Christian," it added.

It said many statements were deliberately slanted against the positive work of the Government toward the welfare of the Bantu.

EYE ACCIDENTS CAN BE AVOIDED

Accidents cause half of all blindness in children and most of these accidents could be avoided, advises the Health League of Canada.

Careful, emphatic training in the dangers of pointed sticks, BB-guns, bows and arrows and fireworks should be a must in every family. Parents can help by using common sense in selecting toys that are safe for the age of the child.

A review of eye injuries to children seen at the Winnipeg Children's Hospital during the past six years shows that boys outnumbered girls by nearly four to one in the injured group.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

LADDER OF THE JUNE SOLUTIONS

Problems:	66	67	68	69	Subtotal	Previous	
Points:	2	2	4	4	12	Total	Total
J. M. DeVries, London, Ont.	2	2	4	4	12	89	101 Winner!
W. Triemstra, Ottawa, Ont.	1	2	0	4	7	88	95 Winner!
Dr. T. Van Deursen, The Hague, Holland	2	2		4	8	78	86
K. Bylsma, Iroquois, Ont.	2	2		4	8	77	85
J. Heikamp, Burlington, Ont.	2	2	3	4	11	73	84
M. DeJong, Stirling, Ont.	2	2	4	4	12	71	83
W. F. Stokdyk, Old Barns, N.S.	2	2	3	4	11	62	73
R. VanKooy, Guelph, Ont.	2	2	3	4	11	49	60
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	no answer (1st)					58	58
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	2	2	4	4	12	44	56
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.	2	2	3	4	11	43	54
B. Demik, Hamilton, Ont.	stays					52	52
E. VanDonkersgoed, Gorrie, Ont.	no answer (1st)					41	41
E. Smit, Bowmanville, Ont.	2	2	3	4	11	30	41
A. Schuitema, Barrie, Ont.	2	2		4	8	30	38
M. Visser, Duncan, B.C.	1	1	2	4	8:2=4	24	28
J. VanDam, Redcliffe, Alta.	no answer (1st)					26	26
J. Binnema, Rocky Mt. Hse., Ont.	1	2			3	21	24
A. Guillaume (II), Toronto, Ont.	2	2	3	4	11	9	20
J. A. Meiboom, Carrying Place, Ont.	no answer (1st)					18	18
J. Wierda, Winnipeg, Man.	0	1			1	17	18
H. Postma, Port Williams, N.S.	stays					17	17
J. Byl, Burnaby, B.C.	1	2	4	4	11	6	17
B. Kortland, Toronto, Ont.	no answer (2nd)					15	15
J. Diemer, Edmonton, Alta.	2	2			4	10	14
H. Geerlof (I), Smithville, Ont.	2	2		4	8	(winner)	8
G. Hubink, Brantford, Ont.	no answer (1st)					1	1

This time two contestants reached the top! Hearty congratulations go to the winners, J. M. DeVries and W. Triemstra. We hope to see them again at the bottom of the new ladder. The editor will send both of you a nice book in the field of chess.

BOOK REVIEW

by Mrs. Bernice Schrotenboer.

I'LL CRY TOMORROW

by Lillian Roth - $3.95.

On the cover of the pocket edition of "I'll Cry Tomorrow" we read the words, "the most talked-about book in America". More than 150,000 copies were sold at the regular price and now the pocket-size edition is also available.

This is Lillian Roth's fascinating report about the rise to fame in the theatrical world, her first drink, her degrading alcoholism, and her fight against mental illness.

Lillian Roth's mother was determined that her daughters should become famous in show business. In a brash manner she pushed them ahead and even as children they gained recognition. Lillian's father saw visions of her as a great dramatic actress; her mother wanted her to be a famous singer. For years Lillian was completely influenced by her mother's dominance; she feared nothing more than her mother's displeasure.

As a grl Lillian excelled especially at dramatic impersonations. Gradually she reached the pinnacle of success — as an actress and as a singer.

At eighteen she fell madly in love with David Lyons. Lillian's mother feared that marriage would interfere with her daughter's career but the young couple dreamed and planned for the future when they would establish a home and produce children. Tragically, this was not to be. David died not too many months later and Lillian was plunged in grief and hysteria.

Sleeplessness and nightmare, loss of emotional control resulted. Finally the psychiatric nurse who accompanied Lillian on her tour gave her a drink to make her feel better. The result was her first dreamless night in many nights. Nightcaps followed regularly and the drinking habit was established.

The utter degradation and disgrace that followed are vividly told. Five marriages followed including one to a prominent judge and one to a criminal who beat her on various occasions, even broke some of her bones. At one of her marriages she was so under the spell of alcoholism that although she could recall the proposal and flight to Nevada, the wedding ceremony was a blank.

Delirium tremens took hold of her and hallucinations tortured her. She spent time in a mental institution. She even attempted suicide. Doctors predicted death within three months.

She battled desperately against alcoholism and mental illness. She tried various cures. Finally through the aid of Alcoholics Anonymous she was able to overcome her drinking habit.

Young people especially should read this book. The horrible and far-reaching consequences that often follow "one little drink" are vividly portrayed and properly condemned.

LUTHERAN LEADER URGES CHRISTIAN BOYCOTT OF PORNOGRAPHIC MATERIAL

Chicago (CNS) — Dr. Oswald Hoffman, full-time speaker on the Lutheran Hour radio program, declared that "the lucrative trade in pornography" in America could be stopped if "the 120 million people who call themselves Christians . . . refused to buy a lot of garbage between paper-back cover."

Addressing the Lutheran Hour rally which opened the 46th anniversary convention of the Lutheran Laymen's League, Dr. Hoffman used the suggested boycott on pornographic literature as an example of practical Christianity. He said the sale of obscene material "in a very short time . . . would become so unprofitable as to be a trickle rather than a flood."

In speaking of the Lutheran Hour broadcast, Dr. Hoffman said the project reaches 30 million each week in 120 nations. He added that the program's "only purpose" is to proclaim "not views but news — Good News for everyone . . . Good News of life and salvation through Jesus Christ to people all over the world."

Push-Button Farming

The words to that durable ditty, "Old MacDonald" will soon be getting some new choruses. The cows that moo and the ducks that quack will be accompanied by sounds of humming transistors and whirring electronic tapes.

Currently under development is a self-guided tractor which is kept on course automatically by sensitive feelers that brush along the edges of crop rows.

A turbine engine fueled by liquefied petroleum gas is being perfected to power tractors without transmission gears, shift, throttle or conventional brake or clutch.

Engineers are talking also about farm equipment that will be operated by electronically-taped instructions beamed to the vehicles by radio signals.

The tractor of the future will probably be powered by high-octane LP-gas, have an automatic pilot that will permit Old MacDonald to smoke a cigarette, do his bookkeeping, or just enjoy the ride. Like an airplane pilot, the farmer will take over the controls only when necessary.

A further advancement will permit the operation of one or more tractors by remote control radio signals. On bad days a farmer wouldn't even have to get out of bed. He could operate his vehicles from a control board and watch their progress on closed circuit television.

FEELERS TO GUIDE TRACTORS
Under development is a self-guided tractor which is automatically kept on its course between crop rows by sensitive feelers that brush along the tops of the crops.

Tomorrow's farm equipment will be propelled by lightweight gas turbine engines that will deliver as much power as engines eight times their weight . . . and by fuel cells that create electrical energy through a chemical reaction of LP-gas and oxygen.

The power from such engines can be easily regulated, thus doing away with conventional transmission systems. With fewer parts to break down and wear out, maintenance costs will be greatly reduced.

Dreams? Not at all. These are some of the actual research equipment being tested today to make tomorrow's farms marvels in automation. Every effort is being made by farm equipment manufacturers to design equipment that will get the job done in the least amount of time as easily as possible.

The American farm of today is already highly mechanized and well on its way to automation. At one time, 20 million horses did the heavy work on the farm. Today this is accomplished by a "team" of almost five million tractors.

FUEL CELL TRACTORS
A mixture of fuel gases — largely liquefied petroleum and oxygen — react in an electrolyte within 1,008 fuel cells to provide the electricity that powers this experimental tractor of the future. The fuel cell tractor develops 3,000 pounds of drawbar pull, more than enough to pull a multiple-botton plow in field tests.

As late as 1937, the value of machinery and equipment averaged only $300 per farm. In 1962 this figure had soared to $4,310.

Another guide to American farm mechanization trend is revealed in a recent U.S. Department of Agriculture survey of farm use of petroleum products. Farmers today are using more than six billion gallons of motor fuel, enough to fill a 30-inch pipeline that would girdle the earth one-and-a-quarter times. Farm tractors alone used 3,370 million gallons of fuel in 1959 compared with 3,270 in 1953. The biggest gain went to LP-gas which rose to 9 per cent of the total compared with 2.5 per cent six years ago.

As examples of today's farm mechanization, there's a new hay-wagon that clips along at speeds up to 25 mph, picking up the bales in full flight and stacking them neatly on an adjoining truck. Another vehicle gathers hay as it moves across the field, bales it tightly and actually tosses it into a truck.

Giant corn picker-shellers move through a field like twin porpoises, harvesting two rows at a time. They not only remove the corn from the stalk but husk and shell it in one continuous operation.

There are also "flame cultivators" that shoot jets of LP-gas flame at the base of the row crops. These peace time flame throwers destroy the weeds and kill insects and weeds seeds without harming the useful crops or adding chemical poisons to the crops or soil. More than 15,000 farmers last year cultivated by flaming.

Giant self-propelled cotton pickers are replacing armies of field workers. These machines automatically strip the bolls from the plant, remove the impurities and dump the clean cotton into wagons in a single operation.

Automated farming, no longer in the realm of science fiction, promises to turn food production into an operation as efficient as the manufacture of steel and automobiles. This is good news for a world half of whose population goes to bed hungry each night.

MECHANIZED FARMING. Writing an end to the era of Old Black Joe and the traditional cotton pickers are the giant self-propelled LP-gas cotton pickers that replace an army of field workers. These giant pickers automatically strip the cotton balls from the plant, remove the trash and automatically dump the clean cotton into wagons.

SALAD DAYS CAN BE UNHAPPY DAYS

Improper refrigeration of salads, custards and cream-filled desserts can cause serious illness and even death, warns the Health League of Canada. Housewives should be overly careful in the storing of these foods to avoid the consequences of food poisening.

Leaving food in warm, moist kitchens can result in the prolific and rapid growth of the common staphylococcus germ, the source of the poisoning. Under certain conditions of time and temperature the germ produces a toxin which produces illness, boils and carbuncles, and may even cause death to a person eating the contaminated food. The toxin develops only after the food has been allowed to remain for several hours at a temperature above 70 degrees.

Proper refrigeration of the food prevents the germ from becoming active.

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(1)

Everywhere Jansie looked, it was winter. As far as the eye could see, and even past the bounds of the elastic imagination, stretched, not the cities of the earth and the inhabitants therein, but only the inevitable distances of the cold-locked Texas prairies. To the little figure that stood, in grotesque immobility, on the knoll back of the old Lewis place, the tans and browns of the scrub-oak covered plains that swelled before her were the world. Even the low buildings that huddled on the outskirts of the town behind her seemed to be there only by the indifferent sufferance of the lowering grey sky. Nowhere was there pity for the strange small creature called man, nor even a promise of hope for the impartial forgiveness of the sun of spring. Winter held the earth and the heart in a grip of impersonal cruelty.

To a passerby, the figure on the knoll would be just a part of the brooding tenor of the December twilight. But if such a mythical passerby, for nowhere in the dimming reaches of the landscape was there another human being in sight, should have come near enough to gain a better view, he would have stood a moment in puzzled surprise. Then, he would have hurried away in mingled pity and loathing. For the small person on the knoll was not a child at all, but a young woman, hunchbacked and wizened and very ugly. The bitter face of suffering was in keeping with the ugly abnormality of the twisted back.

All her life, Jansie had lived with her hump and her malformed limbs, and she was accustomed to them. But to the sudden beholder, they were a shock. The thin, wiry arms, the scrawny neck above childish shoulders, seemed scarcely able to bear the heavy clumsiness of her burden.

But the eyes that peered out at the world from under tangled black bangs were strong enough to bear anything. Deep brown and deeper yet with intelligence, they brooded bitterly upon her days.

For long moments, the girl stood, balancing and glowering, watching the light of day fade out of the scene before her. Her thin brown hands, her only beautiful feature save her eyes, were jammed nervously into the pockets of her worn coat. Now and then she would shiver uncontrollably, but with a kind of indifference. It was as if she could not stop the shivering, but disdained to give attention to the physical reaction.

Even as she stood so, she sighed with a weariness that lay deeper than the flesh, and her face, unguarded, was naked to the frustrating pain of existence.

But presently, when the last vestige of light had disappeared from the sky, she turned and made her way along the half frozen mud of a footpath, across the pushed down section of a barbed wire fence and toward a sprawling grey shanty that seemed to lean with the wind.

As she came nearer to the house, she could see her stepfather silhouetted against the darkly glowing doors of the smithy where he supplemented the thin living gained from a haphazard tilling of the wornout soil of the old Lewis place. The red fire of the smithy forge was the only bright spot in a cheerless scene, and Jansie shuffled toward it with quickened steps. As she walked, her face closed away its look of pain and settled into the sardonic matter-of-factness of its usual expression.

R. P. Sanders turned to grin good humoredly at his stepdaughter, his snaggled yellow teeth and straggling mustache homely in the firelight. "Going to snow?" he asked, and looked past her into the night, "Going to have a white Christmas, after all?" He had long ago lazily forgotten that this child of his wife's pitiful first marriage was not his own.

Jansie grunted an ill-natured assent and moved on past the forge toward the rickety steps that led up to the living quarters adjoining the smithy.

Her mother appeared at the top of the steps, her great bulk filling the narrow doorway. "Jansie!" she exclaimed in a gentle whine, "I was just about to send Joey to look for you."

Annie Lewis Sanders was a blonde woman, very fat and soft and complacent. There was not a trace, except perhaps in the china blue eyes, of the shallow prettiness that had, in her youth, attracted the equally shallow interest of the dark-eyed young cowboy who had been her first husband. Now the blue eyes looked past the disconcerting dark regard below her and fastened upon the man at the forge, "You coming in at all tonight, Mr. Sanders?" she asked in a kittenish tone that set strangely upon the huge body, "It's Christmas Eve, you know."

R. P. bridled happily under the tone, not seeing the strangeness. "Be there in a minute, Annie," he answered in the brief tone suitable for the use of the male in conversation with his women-folk.

These two understood each other.

Jansie moved on up the steps and past her mother with a nervous shrug of irritation. Not that her life with R. P. and Annie was actively unhappy. In their fashion, they were kind, in the same way that they were kind to her younger half brothers, Joe and Willie.

But resentment against her affliction lay deep within the cripple girl, and some obscure pride within her rose bitterly to gag at the occasional begging trips that it sometimes occasioned for the family. But R. P. was not the man to ignore the lucrative generosity of the sprawling cattle town that was the Fort Worth of 1906.

There was nothing within Jansie of the lazy acceptance of life that R. P. and Annie found so comfortable. Nor did she possess any such emotional release as R. P. found in his inept performances upon his battered old guitar, and that Annie had long ago discovered in the unrealities of the cheap love novels with which she drugged her drab days.

To Jansie, the madcap heroines of breathless loves were not so real as the scrub covered prairie that stretched about the town of Collins. And already her seventeen years had shown her the cruelty of contemptuous pity in the eyes of fellow human beings.

She hated them for it.

Mandy Lewis, Annie's father, had come to Collins from Tennessee when the tents of its claim-stakers still lined what was to be Main Street. With him, riding proud and high on the good wagon that contained their household effects, rode his wife, Tilda, who was his first cousin. And with them came the only product of their union, the china-blue-eyed, ten-year-old Annie.

Mandy took up a claim on a rocky quarter section near the townsite. There, being more prosperous than many of his neighbors who were struggling along in dugouts, he built a neat shanty with a blacksmith shop attached.

By the time Annie was eighteen, a high fronted row of small stores, a steepled church or two, and a livery stable made up the tiny metropolis of the prairies.

Tilda Lewis was a proud woman and held her head high, sometimes to the distinct discomfiture of less self-assured neighbors. So is was a real blow to her, and perhaps a secret source of satisfaction to the same neighbors, when foolish and none-too-intelligent Annie ran away and married Chuck Haines, part-time cowboy and full-time livery stable hand, who had already made for himself a name for wildness in the little town.

When Annie's husband brought her home to deposit her "for a while" and departed across the prairies in the vague direction of cattle drives and spring roundups, Tilda took cognizance of the situation that lay in her lap, and her bitterness knew no bounds.

Annie's life, in those months that preceded Jansie's birth, was one long round of denunciations and nagging. Anxious for her drifting husband, whom she loved in her own way, she bowed her head and her spirit and dumbly endured.

Then, when, with the relentlessness of nature itself, Jansie made her distressing appearance, Tilda Lewis took one look at the monstrous little creature, and, denying to herself the half-thought wish that the child would die, lifted her voice in denunciation of the father. But she was wrong, for selfish and casual as he might be, the blood that Chuck Haines had left for his child was good strong blood, flowing richly with life.

But it was all he would ever leave the helpless little being, for two months after the crippled child was born, word came to the smithy that Chuck Haines was dead, that he had been, in fact, dead before the birth of the chid. The part-time cowboy, follower of roundups and cattle drives, had been killed by a falling horse, and had been buried, as so many others, somewhere on the prairie.

This was the situation, then, in the Lewis household when R. P. came along two years after Jansie's birth. He stopped his battered wagon and weary horses in the dirt road that ran alongside the smithy. There was always hope that he could trade a bottle of his patent medicine for his dinner. For the brace jingle of coin that sounded from his pocket at his nimble fingers plucked the strings of his guitar was no indication of the true state of his finances, and the fortune that he hoped to build in the cattle country was still in the future.

So it was, as his shrewd eyes took in the situation in the lean-to kitchen off the smithy, that his fertile brain saw pleasant possibilities.

Worn down by his wife's shrill jeremiads of the past two years, Mandy was not inclined to turn a deaf ear to the suggestions of the medicine show owner, in spite of the fact that R. P. was a good twenty years senior to Annie's gentle twenty.

Annie herself was relieved to find a way of escape from her mother's clacking tongue, while Tilda grasped eagerly at anything that would get Jansie out of the sight of the neighbors.

As for R. P., he felt that he was getting a bargain. While not stimulating, Annie would be as complaisant a wife as a man could want, and the fact that her father's dwindling, rocky acres would some day be hers did not detract from her charms.

And, though he did not admit it, even to himself, R. P. saw possibilities in the afflicted child. Immediately after the marriage, he took his newly acquired family and set off for the cattle country farther west, ostensibly for the business of selling his wares. Only an occasional letter came back from Annie for some time, until Tilda's death two years later, in fact. Then they came home to mourn with Mandy and to stay on, Annie to keep house for the two men, and R. P. to settle relievedly into the puttering groove of farming and smithing that was to be his life from then on.

(To be continued.)

NOTE FROM THE EDITOR

The war-stories by Mrs. Ineke Parlevliet have come to an end. We are thankful for the many fine responses received from our readers. It was obvious that these stories were well acknowledged.

With this issue we begin our new serial fiction, "Root out of Dry Ground", written by Argye M. Briggs, a name of renown. As such, her books are much in demand.

The "Chicago Tribune" called "Root out of Dry Ground" an excellent story, for young people as well as old, and "The Christian Herald" had this to say about it, "Not in recent years has a more significant literary achievement been registered."

We are happy that through the cooperation of the Wm. B. Eerdmans Publishing Company in Grand Rapids we are able to offer this serial story to our readers, and are confident that it will afford them many pleasant hours of reading.

Editor.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bowmanville, Ont. (2de predikant), R. Wildschut te Lansing, Ill.

AANGENOMEN

naar Collingwood, Kand. R. Praamsma, die bedankte voor Dresden, Ont.

naar High River, Alta., als Home Missionary, Kand. D. Kwantes, die bedankte voor Peers, Alta. en Port Alberni, B.C.

naar Brooton, Minn., Kand. Clarence Bisschop, die bedankte voor Orangeville, Ont.

BEDANKT

voor Granum, Alta., C. J. Toeset te Wellsburg, Iowa.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Stoney Creek, Ont., G. J. Geurtsen, Presbyterian predikant te Lisbon, N.Y., die bedankte voor Vancouver, B.C.

CLASSIS EASTERN ONTARIO
CHR. REF. CHURCH

Men verzoekt ons mede te delen dat bovengenoemde classis bijeenkomt op 25 SEPTEMBER a.s. en niet, zoals eerder vermeld, op 18 september.

Young People Society News

•

July 26, 1963 six members of the Renfrew Young People Society along with Rev. and Mrs. Beukema went on a trip to Michigan, U.S.A. The purpose of this trip was to learn and see more of the history of the Christian Reformed Church. We combined business with pleasure like camping and swimming on the way.

Two identical Volkswagens were packed with our camping equipment, which made people think they were seeing double.

While we were camping at Yankee Springs Recreation Centre, Michigan, we took various trips to see the cities of Holland, Grand Rapids and Grand Haven, and also the towns where the Dutch pioneers settled.

In addition we took a tour through the Christian Reformed Publication Building which was of great interest. We also saw the Young Calvinist Federation Building and had our picture taken with the editorial staff. We visted Calvin College and Seminary (old and new campus as well).

Pine Rest Christian Mental Hospital was visited also and we had a guided tour by Mrs. Buikema through the Mulder Therapy Center. This really made us thankful for the Christian health care the mentally ill receive there. We were told that 80% of the patients were dismissed from 2 - 8 weeks. Recently the 9000th patient was admitted. They started 50 years ago with one man patient.

R.B.I. (Reformed Bible Institute) was another institute we visited. Going through it made you consider of going there yourself. and made us thankful of the many institutes where our Young People can receive Christian education.

On Monday night, July 29, we drove to Lowell (close to Grand Rapids) to the Lowell Showboat Stadium where a big "Back to God Hour Rally" was held, which was attended by about 5000 people.

Dr. Joel Nederhood spoke about "The Joy Jesus Gives", which was a very inspiring message. The singing of the "King's Choraliers" was enjoyed by us all. The next evening we picnicked at the Christian Reformed Conference Grounds.

Wednesday morning we pulled up our stakes, stayed overnight at Big Rapids and drove on early the following morning to the Mackinac Bridge, where we did some sightseeing. We took a ferry to Mackinac Island and there we rented bicycles and spent a tiring but enjoyable hour pedaling around the island (only 9 miles).

When we got back to the mainland we drove on to Sault Ste. Marie where we crossed the border and drove on till 12:00 o'clock P.M. when we finally found a place to put up our tents.

Late the next morning we continued our trip home via highway 17.

We passed Sudbury where you only saw rocks. Next stop was North Bay where we changed our money back into Canadian money.

Finally we arrived in Renfrew again. We were all tired but we took that along from the trip and we could not complain. It was 10:30 P.M. when we arrived in Renfrew Friday night August 2, 1963.

We are very thankful to Rev. and Mrs. Beukema for taking us on this trip. The minister went through all the trouble for us to get us across the border. And in doing so he made several trips to Ottawa for us.

We are also thankful to Mr. and Mrs. Faber for lending their Volkswagen to us. If they would not have given their Volkswagen to us we might not have been able to go.

In conclusion to this I wish that more people could make this trip, to see the beginning of our churches and to see the buildings where our ministers have been educated. It really makes you feel closer to the church.

Renfrew Young People Society,
Miss Alice Prins,
281 Harry St.,
Renfrew, Ont.

Dr. Paul G. Schrotenboer benoemd

Een van de laatste besluiten, die de Reformed Ecumenical Synod nam alvorens uiteen te gaan, was de benoeming van een Algemeen Secretaris. Voordien had de synode reeds besloten tot het instellen van de functie, zij het voorlopig tijdelijk, zonder dat iemand was benoemd.

Thans is de synode echter overeengekomen dat de eer te beurt valt aan Dr. Paul G. Schrotenboer, predikant bij de Christian Reformed Church te St. Catharines, Ont.

De benoeming gaat in op 1 januari 1964.

Dr. Schrotenboer heeft deze benoeming in beraad.

Komt allen en brengt Uw vrienden!

"Gods Woord Buitenspel ?"

Het antwoord hierop wordt gegeven door

Prof. Dr. S. U. Zuidema

TORONTO — maandag 2 september
SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH
265 Albion Road, Rexdale.

BURLINGTON — dinsdag 3 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
3426 New Street, Burlington.

ST. CATHARINES — woensdag 4 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
301 Scott St., St. Catharines.

BELLEVILLE — donderdag 5 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
72 Orchard Drive, Belleville.

SARNIA — maandag 9 september
FIRST CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Corner Murphy Rd. & Exmouth St., Sarnia.

CHATHAM — dinsdag 10 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
23 Tweedsmuir Ave. E., Chatham.

LONDON — woensdag 11 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
512 Talbot St., London.

BRAMPTON — donderdag 12 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
63 Church St. E., Brampton.

BOWMANVILLE — maandag 16 september
REHOBOTH CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Scugog St. (1 mile north of Hwy. 2), Bowmanville.

BRANTFORD — dinsdag 17 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Patterson Ave., Brantford.

BARRIE — woensdag 18 september
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Corner St. Vincent & Penetang, Barrie.

HAMILTON — donderdag 19 september
CHRISTIAN EDUCATIONAL CENTRE
West 5th St. (south of Mohawk Rd. W.), Hamilton.

PETERBOROUGH — vrijdag 20 september
CEPHAS CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Goodfellow Rd. (just north of Highway 28), Peterborough.

Alle vergaderingen beginnen om 8 uur 's avonds.

ONDER DE AUSPICIEN VAN

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES

EN

CHRISTIAN LABOUR ASSOCIATION OF CANADA

Zo is Canada

Op de Canadian National Exhibition van dit jaar zijnde verschillende nationaliteiten in ons land uitgebeeld in "Nationbuilders '63" en voorgedragen door de CommunityFolk Art Coucil. De dames hadden zich voor die gelegenheid in nationale klederdracht gestoken.

Van links naar rechts zien wij de costuums uit Ierland,Litauen, Moravië, Ukrainië, Rusland, Oostenrijk, Polen, Schotland, Griekenland, Nederland (Mariel Hilkers), Duits-land, Noorwegen, China, Finland, Japan, Zweden, Slovanië en Slowakijë.

OPROEP TOT GEBED VAN EEN CHRISTEN STAATSMAN IN AFRIKA

Na zijn herkiezing tot president van Liberia, deed president Tubman van Liberia de volgende oproep tot zijn volk uitgaan:

Aangezien God in Zijn oneindige goedheid en barmhartigheid het werk van de geesten, de harten en handen van het volk van Liberia gezegend en begunstigd heeft vanaf 26 juli 1847, toen zij de Onafhankelijkheidsverklaring tekenden, en dit land verklaarden tot een vrije, souvereine en onafhankelijke Staat, en van toen af aan gedurende al de jaren van ons nationaal bestaan, gedurende welke periode deze Regering en dit volk, vele grote en verschillende ervaringen hebben beleefd, zowel goed als kwaad, maar die wij alle hebben mogen overwinnen en voorwaarts hebben kunnen gaan door de kracht van volharding, toewijding, arbeid, tranen en bloed, en een onvoorwaardelijk vertrouwen en geloof in de ware God en

Aangezien het gepast en juist is, en onze verschuldigde plicht en dienst, in dankbare erkenning van de vele zegeningen en wonderbare bevrijdingen die Zijn Almachtige Hand ons als natie en volk heeft gebracht, ofschoon wij dit alles geheel onwaardig waren, dat wij thans Hem onze dank, aanbidding en lof brengen;

Roep ik, William V. S. Tubman, al onze mensen in ons rechtsgebied en alle buitenlanders die binnen onze grenzen verblijven, op, en bezweer ze zich tot God te wenden en dank en lof te brengen voor zegeningen in het verleden en het heden, en voor Zijn voortdurende zegeningen jegens alle volkeren en naties der wereld en inzonderheid jegens ons volk en ons land.

Laat alle predikanten van iedere godsdienst en belijdenis op zondag 21 juli nationale preken houden, en waar zij dat nodig en gepast achten het Heilig Avondmaal vieren.

EUROPESE RUIMTEBASIS

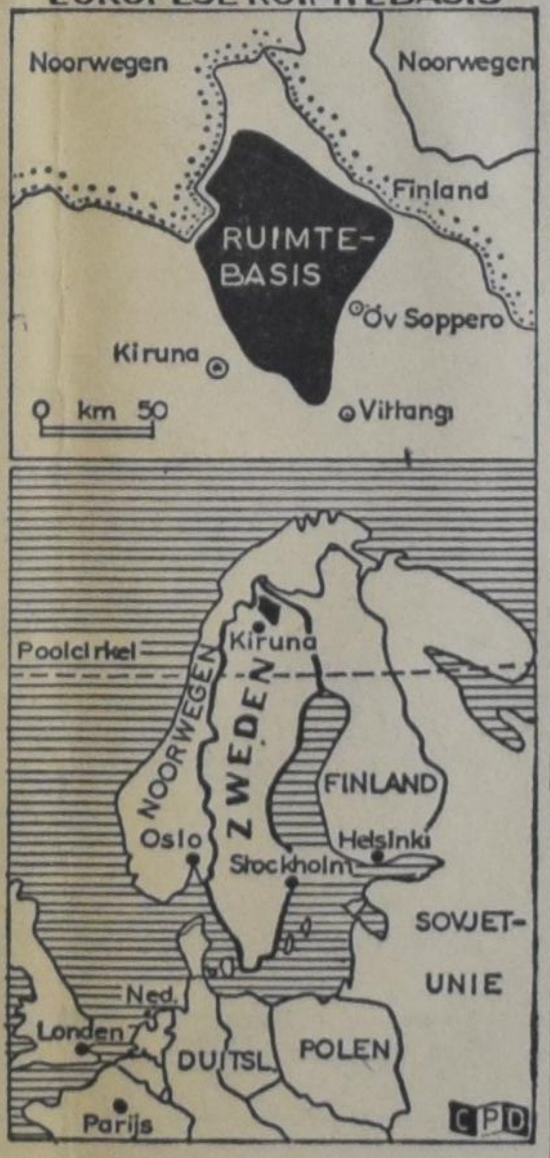

EUROPA KRIJGT RUIMTEBASIS IN ZWEDEN

Elf landen, w.o. België, Nederland en Noorwegen zijn verenigd in een Europese organisatie voor ruimtevaartonderzoek, de ESRO. Als proefterrein heeft ESRO de beschikking gekregen over een groot gebied in Zweden, zie kaart.

Het Zweedse parlement heeft de overeenkomst voor deze 'Europese basis' reeds bekrachtigd. Indien alles volgens de plannen verloopt zal deze zomer het terrein vrij zijn voor de grote serie proefnemingen van de ESRO. Naar schatting zullen er totaal 450 lanceringen ondernomen worden met als hoogtepunt de lancering van een Europese maansatelliet in 1965.

GROEPSREIZEN PER BOOT

NAAR HOLLAND:
van 18 Nov. '63 tot 24 Jan. '64
12 Dec. '63 tot 4 Febr. '64
5 Febr. '64 tot 31 Maart '64
30 April '64 tot 30 Juni '64

VAN HOLLAND NAAR CANADA:
24 April '64 tot 8 Sept. '64
30 Juni '64 tot 15 Aug. '64

Bij voldoende deelname 25% korting.
Vraag volledige inlichtingen zonder enige verplichting.

Koops Travel Service Ltd.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada.
543 Brant Street BURLINGTON, ONT. NE 4-1813
(Dag en nacht bereikbaar)

Kantooruren: 9 tot 6 uur (inclusief Zaterdag); Donderdag & Vrijdag 's avonds open tot 9 uur.

IN OSHAWA en omgeving bezoek of bel:
Mevr. G. VAN HERWERDEN
741 King Street East, Oshawa, Ontario. Phone 728-0281.

Een beeld van de jaarlijkse ringrijderij welke op 22 augustus in Middelburg is gehouden. De strijd ging om de "Bekers van het Koninklijk Huis", welke door wijlen Koningin Wilhelmina en H.M. de Koningin beschikbaar zijn gesteld.

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Consistories.

Does the income of your Church stay below your budget?

More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER,
Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

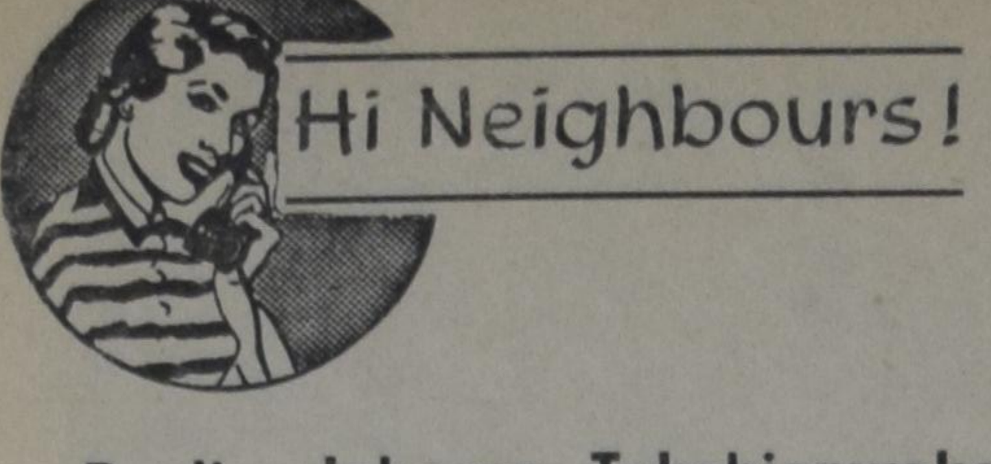

Pauline Johnson - Tekahionwake

When the daily paper is delivered these days one is almost hesitant to begin reading the headlines. Scandals in this continent as well as on the European make up the main current events. It has been this way for quite some time and when we realize that some of the main characters in these news events are mere teenagers, we as the older generation can well hang our heads in shame that this is the kind of world we are handing over to our younger ones who will follow in our footsteps. The question of the racial difficulties south of the border has brought some facts before us that are a bit difficult to answer. How do we as Canadians behave toward our fellow man, be he yellow, red or black? When one is confronted with this question it is easy to answer: We are all created equal and may not feel superior just because our skin is of a different shade. But would the attitude we display perhaps be a bit different if our children were to become closely acquainted with those people of a very different race? As citizens in general we have not shown a great deal of tolerance toward the original settlers of this continent, namely the Indians. We are very concerned about the living conditions of the underprivileged in other lands, we spend many dollars to improve their lives and send aid to undernourished children in many parts of the world. That is as it should be but must we as a Canadian people perhaps take our eyes from far horizons and look at the living conditions of our neighbours, especially Indians. We would be quite surprised if we could visit their reservations and compare their humble homes with some of our own luxurious ones. The people who inhabited the land which we call our new home land, are not living in modern dwellings; they are a defeated race, living on land, called "crown lands", graciously given them by the white men who conquered them. Here they remain with very little opportunity to improve their lot. Yet they are a proud race and some of them have risen above their humble circumstances and have become famous, giving this country a good reason to be proud of their achievements.

One of these was Pauline Johnson who lived from 1862-1913. She has enriched Canadian literature by her poetry which reveals a love of nature, of this land and of the pride of her people. She has also written many books, as well as articles in newspapers and magazines from coast to coast. Her story interested me and I hope it will do the same for you.

Pauline's family and tribal name was "Tekahionwake", one of the large Iroquois nation. They received their name "Johnson" when Pauline's grandfather was converted by an Anglican missionary and christened with that name into that faith. English people found the Indian names so difficult to pronounce that many were persuaded to change them. Till her death Pauline always signed her name "Pauline Johnson - Tekahionwake". The principal tribe of the Iroquois are the Mohawks and to this tribe Pauline's family belonged. Following the end of the American Revolution the families of Iroquois found themselves defeated and homeless. They were granted 50,000 acres of land on the Grand River, near to what is today the city of Brantford, Ontario. They were faithful allies of the British in the war of 1812-1814.

Pauline's father was a chief of the Mohawks, and had received a good education from the missionaries who were stationed at the Reserve. One of these missionaries noticed his intelligence and aptitude for learning and took him into his home. While there, George Henry Martin Johnson learned to speak excellent English as well as all six language used by the Iriquois. Not only was he a great help to the missionaries but soon was appointed Government Interpreter in the Council of the Six Nations of the Iroquois Confederacy. He became very fond of the Anglican missionary's daughter Emily Howell and in spite of opposition from both families they were married. He built a fine home on 200 acres of land he had purchased and this home called "Chiefswood" was Pauline's birthplace. The Indian tradition and English refinement must have given this home an unusual atmosphere. Pauline's grandmother, who never learned to speak a word of English, came to accept this sweet English girl who never learned to speak the Mohawk tongue. She had become an Indian by marriage and her 4 children were raised on the strictest lines of both Indian and English principles. They were taught the traditions, legends, culture and etiquette of both races to which they belonged but Emily instilled into them from the cradle that they were of their father's people, not hers. The children grew up possessing the Indian spirit and patriotism, they were proud of their race and inherited a deep love of nature from both parents.

Pauline's father became noted for his fluency of speech, his ceaseless war against the lawlessness of the border whites against his people and soon he visited Ottawa's House of Commons on behalf of his people. He was honored in many ways by the Government of England, receiving medals and other distinctions for his work on behalf of the Indians.

Pauline Johnson's home life was pleasant and interesting. She had enjoyed the advantage of a cultured home, meeting distinguished guests which her father invited to "Chiefswood" on many occasions.

Her education beyond rural school consisted of the tutoring of a governess and a short period in a high school in Brantford. She was always interested in literature and read books by Tennyson, Longfellow, Shakespeare, Scott and Byron at an early age.

She wrote poems when she was still in her teens but the first to be published were written when she was nearly 20. Editors of weekly newspapers who published her verses were quick to note their worth and encouraged her to continue.

Some of her poems were published in book form and reached the critical eyes of important people in England and the U. S. They sent her words of praise and encouragement and soon her poems were read by people from coast to coast and on the European continent as well. Pauline was thrilled with a three dollar cheque for her most famous poem: "The Song My Paddle Sings". Her poems reveal her sincere love for nature and speak of a free life in the open.

In more far off days people were interested in literary matters. There were no movies as yet, no radios and very little entertainment. Occasionally a poet would be invited to read some of his or her work and so Pauline Johnson's fame spread as she made a tour through leading cities and towns of Ontario. She saved her money and took a trip to England in 1894. Here she was taken into the hearts of the English people with her attractive appearance, intelligent speech and true Indian background. She opened to the English eyes a vision of what her people were really like, not the savages they had been led to believe, but a fine, proud race to whom the English owed a great deal in their acquiring of the new land. She was invited by titled ladies to their drawing rooms to be introduced to other ladies of high standing in English society.

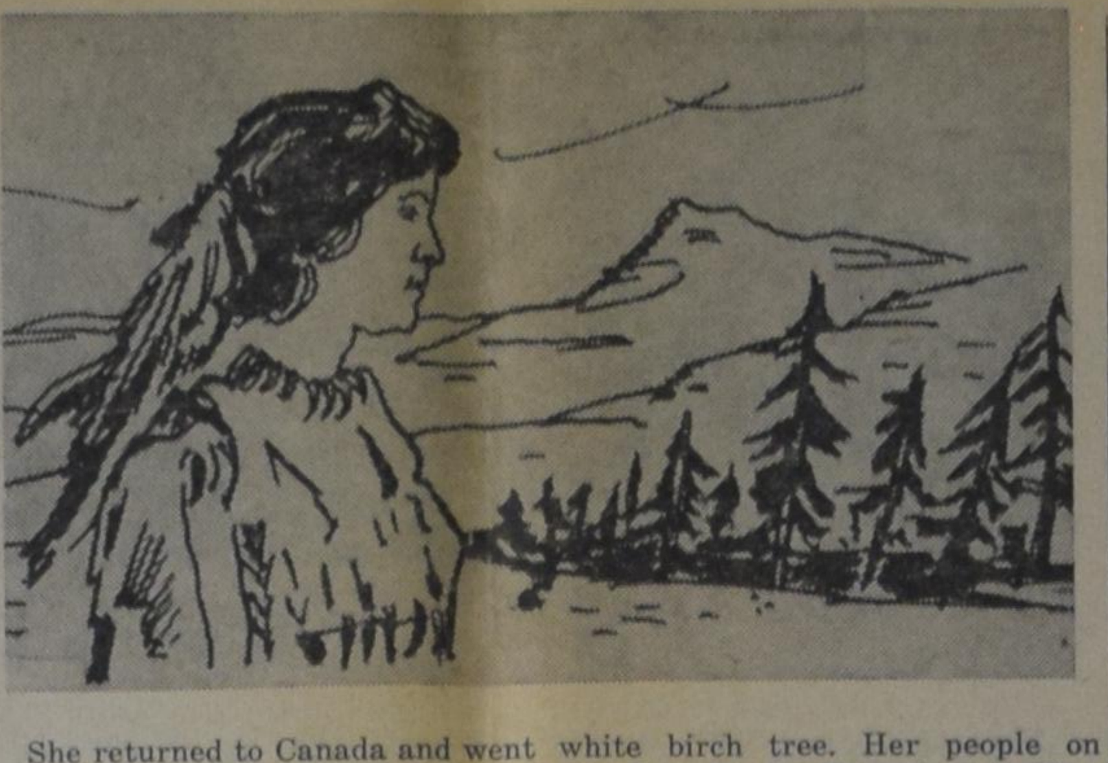

She returned to Canada and went on many tours. Her father had died and Pauline became the main source of income the family had. She went to leading cities in the U. S. and Canada and dressed in her Indian costume she was known by everyone.

With all the travelling and reading of her poetry Pauline began to look forward with longing to the short summer season when she could return to her home in Brantford and spend her days canoeing on the Grand River. Then she received her inspiration for the books of poetry and prose she filled.

She was never attracted by life away from the Reservation and when she was asked to read her poems, her hearers were so gripped by her musical voice and the longing in her voice that they came to love her, her people and their ways of living. She would be dressed in buckskin, trimmed with ermine, silver brooches pinned on the bodice. She would have two scalps hanging from her waist, and around her neck a beautiful bear-claw necklace, on her wrists bracelets of wampum beads. In her hair would be an eagle feather, around her shoulders a red blanket used in a ceremony of chieftain hood conferred upon the Duke of Connaught. Pauline loved children and spent many hours surrounded by a group of youngsters, telling them stories. Her book: The Shagannappi was written to all boys who love nature and the out-of-doors. Her book of poems "Flint and Feather" is perhaps the best known of all.

While travelling Pauline had an engagement in Vancouver. She fell in love with this city and spent her last years here. It was here she died and where her ashes are interred in Stanley Park, under a white birch tree. Her people on the Reserve in Brantford held a memorial service for her at the same time, and a large boulder was placed in the burial grounds of the Chapel of Mohawks. A bronze arrow is placed on the memorial and her name inscribed simply under it. Her memory will never die as long as people read her musical poetry:

And up on the hills, against
the sky,
A fir tree rocking its lullaby,
Swings, swings,
Its emerald wings,
Swelling the song that my
paddle sings.

Greetings from
Your Neighbour.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF

43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LIMITED
HOLLAND LIFE BUILDING
1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511
General Manager: J. C. TUPKER

GEZIN VOLDOENDE VERZORGD?

SPAREN IN BUDGET OPGENOMEN?

SPREEK HIEROVER EENS — VRIJBLIJVEND — MET EEN ONZER AGENTEN OF KOM EENS PRATEN OP EEN ONZER KANTOREN IN

Toronto - Hamilton - Montreal - Vancouver - Edmonton

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 812, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 812, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.